TÜRK SOLU

12 Ağustos 1969
Fiatı : 125 Krş.
Yıl : 2. Sayı :
91

DEMİR DÖKÜM'de

İŞÇİ_GENÇLİK OMUZ OMUZA

Söke'nin Güzeltepe köyünden Hüseyin Kaya'nın mektubu

Hüseyin Kaya
Sökenin Güzeltepe Köyünden

Türk Solu Dergisi Yazı İşleri Müdürlüğüne:

İzmir Milliyetçi Öğretmenler Derneği tarafından yayınlanan «Milliyetçi Öğretmenler Gazetesi« nin 15.Temuz.1969 tarih ve 41 inci sayısını adresime göndermişler. Okudum. Gazetede yazılan bir habere göre, «Anarşist bir dernek kapatıldı» diyor. Ayrıca bu dernekte, ermeni, rum, yahudi asıllı kişilerin üye olduklarını ve 3 temelli senatörün de bu derneğin organı olan TÜRK SOLU dergisine baş yazı yazdıklarını ilâve ediyor. Tabii ki kas tettikleri dernek, «Millî Demokratik Devrim Derneği» dir.

Ben bu derneğin nasıl ve niçin kapatıldığını, ne biçim çalıştığını çok yakından biliyorum. Onun için, bu dernek hakkında, kendilerini millyetçi diye tanıtan Mlliyetçi Öğretmenler Gazetesi yöneticilerinin, ne kadar faşist düşüncede kişiler olduğu, ırkçılık yaptıkları, etrafa çamur attıkları hemen anlaşılmaktadır. Ben ırkçılığa, faşizme karşıyım.

Nedeni de şöyle: Benim Güzeltepe köyümde, okumak, eğitim görmek bir gelenek halindedir. Sökenin çocuklarını en çok okutan, en aydın köylüdür. Okumıyanlara, elinde imkânı olduğu halde okula gitmiyenlere, kız bile vermezler. Okuyamazsa bile herhalde askerde onbaşı, çavuş olmak şarttır. Askerlik eğitimi, askere henüz gitmemiş olan genç, askerliğini yapmış büyükler tarafından gösterilir. Ben de askere böyle eğitim görmüş olarak gitmiştim. Askerde, kısa bir zaman için de, komutanlarımca sevilen bir asker olmuş, acemi devre süresinde bile, manga komutanlığı gibi görevler yüklenmiştim.

Bir gün, din dersinde sorulan sorulara bazı arkadaşlarımız cevap veremeyince, diğer derslerde olduğu gibi, çavuşumuz, bu konuda erleri yetiştirmek, eğitmek için beni ayağa kaldırarak «Anlat oğlum» dedi. Ben ise Alevi olduğumdan, arapça eğitim görmediğimden verilen görevi yapamadım. Çavuş benim bu halimden şaşırdı ve şüphelendi. Sonra da:

— «İkinci bölük! İçinizde hiç Alevi, tahtacı yani kızılbaş var mı?» diye sordu. Benim Sökeli hemşehrilerimden birisi, beni göstererek Alevi olduğumu söyledi. Ben «Estağfurullah, ben Alevi değilim» dedimse de inanmadılar. Bunun üzerine bana verilmiş olan bütün görevleri üzerimden aldılar. Hiç unutmam. Usta erlerden birisi, «Ne iyi çocuktu... Nasıl da Alevi olmuş?... Çok yazık... Acıdım doğrusu.» diyerek benim Alevî oluşuma üzülüyordu.

Aleviliğimden dolayı başıma gelmedik kalmadı. Alevilik hakkında, üst komutanlarımın da aynı görüşte olduklarını sanarak uğradığım haksızlıkları onlara anlatamadım. Bir gün beni onbaşı kursuna ayırmışlardı. Benim Alevi olduğumu, onbaşı kursunda ayrılmamış bazı çavuş ve onbaşılar astsubay çavuşumdan rica etmişler. Ast subayım, birşey bilmezmiş gibi davranarak «Senin bazı onbaşı ve çavuşlar onbaşı kursuna ayrılmanı istiyorlar. Neden acaba?» diyerek sordu. Gerçeği gizlemek istedimse de, baktım ki bir bildiği var. «Bu onbaşılık bize nasip değil galiba» diye meseleyi anlattım. Başıma gelen haksızlıkları kendisine ilettim. «Neden bu haksızları bana veya üsteğmene anlatmadın?» diye sordu.

— «Sizler de ötekiler gibi aynı düşüncedesiniz sanarak ve onbaşı ve çavuş kursuna beni sokmazsınız diye korktuğumdan söylemedim» dedim.

— «Hiç öyle şey mi olur oğlum. Hatay, Antakya'nın çoğunluğu alevdir. Kime ne zararı var?» dedi.

Birliğimin üstteğmenimi, 15 yıl sonra Söke Jandarma birliğinde binbaşısı olarak ve astsubayımı çavuşu da 17 yıl sonra Aydın jandarma birliğinde görünce, gözyaşlarımı tutamadım.

Irkçılığın, Aleviler için nelere malolduğu nu çok iyi bilirim. Ne acılar.. Ne ıstıraplar..

Milliyetçi Öğretmenler Gazetesinin Yazı İşleri Müdürlüğünü yapan Hüseyin Toparlak, benim köylümdür. Benim gibi Alevidir. Öğretmendir. Köyümüzde, yıllarca pek çok öğrenciye öğretmenlik yapmıştır.

Öğretmenliği sırasında, öğrencilerinden Mehmet Ali Kaplan adındaki yavrunun, bir tokatta kulağının zarını patlatarak sağır ettiğini kendisi unuttuysa biz unutmadık. Unutmadığımız gibi, şimdi ırkçılarla işbirliği yaptığına da şaşmıyoruz. Köylüye, işçiye, fukaraya düşmanlıkta devam etsin.

«Üç temelli senatör» e gelince; bunlar, ırkçı Hüseyin Toparlak'ın, fukara babası Veli Toparlak gibi milyonlarca Türk köylüsünün, Türk işçisinin bir karış toprağa sahip olmadıkları ,bu düzen devam ettikçe olamıyacaklarını bilen namuslu aydın kişilerdir o tabii senatörler. Hüseyin Toparlak'ın 12 yıl askerlik yapan, silâh taşıyan, bu yurdu korumak ve kurtarmak için canını ortaya koyan yaşlı babası, hâlen beylerin arazilerinde, saz, hug barakaların içinde sömürülmektedir. Öteki köylü-işçi kardeşlerimiz gibi, köle muamelesi görmektedir. Babasına, «O Alevi bıyığını kesmeden benim evime gelme» diyen bir evlâttan, milliyetçilik değil, hiçbir şey beklenmez. daha doğrusu hainlik beklenir.

Devrimci selâmlar..

Yaşasın işçiler, köylüler!

Yaşasın devrimci gençlik!

Yaşasın tam bağımsız, gerçekten demokratik Türkiye..

Kahrolsun Amerika!

Kahrolsun işbirlikçileri!

Kahrolsun ağalar...

başyazı • Demokrasi üzerine

Bir yandan lâfla ilericilik taslıyarak eylemde Filipin tipi «demokrasi» mize toz kondurmayanlar, gerçek devrimci değillerdir, gerçek demokrat değillerdir.

İKİNCİ Dünya Savaşında Anglo-Sakson zaferinin Türkiye açısından direkt sonucu, (başındaki Millî Şefi ile birlikte) CHP'nin tek partili düzenden çok partili parlementer düzene geçmesi olmuştur. Savaşın sonucu başka türlü olsaydı ve müttefikler yenilip, Nazi Almanyası'nın başında bulunduğu Mihver muzaffer olsaydı, hiç şüphe yok ki, Türkiye'nin egemen çevreleri Anglo-Sakson modasına uymayı akıllarından geçirmeyecekler ve savaş yıllarında şekillenen karşıdevrimci politikalarına, Nazi Almanyası'nın zevkine uygun bir kisve gydirileceklerdi. Atatürk'ün ölümünden sonra gittikçe sağa kayan CHP. safhalarında (parti dışından da takviye alarak) bu işi başaracak politikacılar eksik değildi.

Gerçekten 1944'den bu yana önce İngiltre'nin, daha sonra da, en gümlü emperyalist ülke durumuna ulaşmış olan bu durumuyla Orta-Doğu'da ön plandaki yerini almada gecikmeyen A. B. D.'nin Türkiye politikası, bu ülkede biçimsel olarak burjuva parlemantarizmini andırır çok partili bir düzenin kurulmasını teşvik eder nitelikte bir politika olmuştur.

Niçin? Amerika'nın ya da İngiltere'nin kendi toplumunda uyguladığı ve geçmişte Batı'da belli tarihî şartlarda kapitalist yoldan iktisadî kalkınmaya destek olan burjuva demokratik devrimin geçen yüzyıllardaki siyasî üstyapısı parlemantarizmi bir ülkü olarak benimsedikleri ve bütün dünyaya yaymak istedikleri için mi?

Hiç şüphe yok ki bunun için değil. Emperyalizmin hükmünü yürüttüğü ülkede toplumun en gerici güçlerine dayanması, anti-emperyalist millî güçlere karşı - millî çevrelerin desteklemesi kuraldır. Sömürgecilik döneminde bu emperyalist politika açıkça yürütülürdü. Sömürgeci devlet örneğin Hindistan'da mihraceyle, Afrika'da da köy büyücüsü ile işbirliği kurardı. Ama yeni sömürgecilik şartlarında aynı politika dünya uluslarına bir miktar şekere bulanarak yutturulmak istenmektedir. Ve emperyalizm kendi çıkarlarına gölge düşürmediği sürece sömürdüğü geri ülkede çok partili, meclisli, seçimli bir düzeni desteklemektedir. Bu genellikle sola kapalı ama sağa alabildiğine açık, siyasî tartışmaları mümkün olduğu kadar emekçi halkın gerçek meselelerinden konulara yöneltten bir düzendir. Besbelli ki bu çok partili düzenin gerçek demokrasiyle hiç bir ilişiği yoktur. Bu demokrasi değil, demokrasi oyunudur. Politika dilinde bu düzenin bir adı da Filipin tipi demokrasidir.

Emperyalizm böyle bir düzeni teşvik etmektedir ama millici anti-emperyalist güçler bütün engellere rağmen toplumsal gelişmeye ağırlıklarını koymaya başladıkları anda faşist darbeler düzenlemekten ve parlemantarizmi rafa kaldırmaktan da geri durmamaktadır. Emperyalizm ancak çıkarlarına hizmet ettiği, sömürüsünü savunduğu sürece parlemanter demokrasiden yanadır. Guatemala'dan Yunanistan'a kadar dünyanın dört bir köşesinde CIA ajanlarının tezgâhladıkları faşist darbeler emperyalizmin hürriyet ve demokrasiye ne ölçüde bağlı olduğunu göstermektedir.

Bu bakımdan Anglo - Sakson'ların Türkiye'de tek parti düzenine karşı çıkmalarını demokrasiye bağlılık olarak yorumlamak gülünç olur. Amerika ve İngiltere'de çok partili burjuva parlemantarizmini desteklemişlerdir. Çünkü böyle sola kapalı Filipin tipi bir demokrasinin Türkiye'de kurulması kendi emperyalist çıkarlarına uygun düşüyordu.

1954'e kadar tek parti olarak Türkiye'yi yönetmiş olan CHP. İkinci Dünya Savaşı şartlarında sağa kaymasına, kapılarını anti-Kemalist unsurlara açmış olmasına rağmen, gene de Atatürk'ün kurduğu bir partiydi ve asıl dayandığı güç son tahlilde her zaman milliyetçi bir çizgi izlemiş olan asker - sivil aydın zümreydi. Gene de hâlâ bir ölçüde dünya tarihinde ilk başarılı millî kurtuluş savaşını yönetmiş olan örgütün, (Kuvvayı Milliye'nin) işlerini taşımaktaydı. Ve emperyalistler böyle bir örgüte güvenemezlerdi Anglo - Sakson'ların örneğin İspanya'da Franko diktasını desteklemelerinin, Türkiye'de ise çok partili bir düzeni teşvik etmelerinin açıklaması buradadır.

TÜRKİYE'NİN yakın tarihindeki gelişmeler de emperyalizmin çok partili düzene geçişten ancak yararlanacağını göstermekteydi. Gerici Hürriyet-i İ'tilâf Partisi anti - Kemalist Terakkiperver Cumhuriyet Fıkrası örnekleri önlerindeydi.

Böylece 1940'lardan çok partili düze'ne geçişimizle birlikte başta Demokrat Parti olmak üzere CHP'nin sağında irili ufaklı siyasî örgütler türedi. Dr. Şefik Hüsnü Deymer'in kurduğu Türkiye Sosyalist Emkçi Partisi'nin varlığına ancak altı ay tahammül edildi. Kapatılan bu partinin sosyalist kadroları en sert faşist teröre uğratıldı. Sosyalist Parti'ye karşı aynı biçimde davranıldı. 27 Mayıs'a kadar CHP. ile DP. arasındaki siyasî mücadele genellikle emperyalizme yaranma ve irticaa taviz yarışı biçimine bürünmüştür. Böylece Türkiye'de burjuva parlemantarizmi emekçi halkın ülkenin yönetimine katılmasını sağlamak şöyle dursun tersine, anti - Kemalist karşı - devrimi perçinlemeye yarayan anti - demokratik bir araç rolü oynamıştır, ve bir zamanların başı dik bağımsız Kemalist Türkiyesi'nin yerini, bugünün Amerikanın vesayeti ve işbirlikçi asalakların tahakkümü altındaki iflâs durumunda ve bunalım içindeki Türkiye almıştır.

Filipin tipi parlemanter demokrasinin, gerçek halk yönetimiyle gerçek demokrasiyle hiç bir ilişiği olmadığını ve bu düzenin görünüşü ne olursa olsun özünde anti - demokratik olduğunu söyledik. Demokrasi statükocu partilerin sayısıyla ölçülmez. Demokrasi, toplumdaki bütün millî sınıf ve zümrelerin tam özgürlük içinde örgütlenebilip örgütlenemedikleriyle ölçülür. Demokrasi örgütlenen bu millî sınıf ve zümrelerin güç leriyle orantılı olarak toplumun yönetimine ağırlıklarını koyup koymadıklarıyla ölçülür.

Tarihte demokrasi (burjuva anlamıyla dahi) uluslaşmanın, bağımsız ulus payesine yükselmenin şartı olmuştur. Siyasî bağımsızlığını çetin mücadelelerle gerçekleştirmiş bir ülkeyi emperyalizmin vesayeti altına sokan, yabancı sömürücüyü toplumsal hayatının bütün alanlarında egemen kılan bir düzenin demokrasiyle bir ilişiği olamaz.

Tarihte demokrasi (burjuva parlemanter anlamıyla dahi) iktisadî kalkınmanın gerekli şartlarını yaratmış ve emekçilere bir ölçüde daha az yoksul, daha az mutsuz bir yaşantı sağlamıştır. Gerçek iktisadî kalkınmaya engel olan, toplumu iflâsa ve bunalımların en derinine sürükleyerek sömürüyü daha derinleştirerek ekmekçi yığınları işsizlik, yoksulluk ve açlığa sürükleyen bu düzenin demokrasiyle bir ilişiği olamaz.

EVET emperyalizm yerli işbirlikçilerinin yataklığıyla ve burnundan ilerisini göremeyen kimi politikacıların en azından hayırhah davranışlarıyla Türkiye'ye böyle bir düzen empoze edebilmiştir. Türk ulusuna kalp para sürülmüştür. Demokrasi yerine demokrasicilik oyunu yutturulmuştur.

Bu durumda kalpazanla kalp parayı ayırt etmenin olanağı yoktur. Kalpazana karşı çıkan kalp parayı da sahibine iade etmek zorundadır. Amerikan vesayetine karşı çıkan, aynı zamanda onun arka çıktığı anti-demokratik sömürü düzenini gerçek demokrasiye dönüştürmek için mücadele etmek zorundadır.

Bir yandan lâfta ilericilik taslıyarak eylemde Filipin tipi «demokrasi» mize toz kondurmayanlar, gerçek devrimci değildirler, gerçek demokrat değildirler.

TÜRK SOLU

olaylar ●

Bizim koşullarımızdaki bir ülkede,
kendisini devrime adamış bir adamın geçirdiği tevkifatların
çekildiği falakaların haddi hesabı yoktur.
Hele bu adam
Reşat Fuat Baraner gibi devrimci eylemin
cefakâr öğretmeni ve militanı olursa!..
O'nu kaybetmemizde çektiği bu işkencelerin ve
uzun hapislik yıllarının
etkisi büyüktür kuşkusuz.

Reşat Fuat Baraner'i Saygıyla anıyoruz

Son nefesini verirken de devrime olan inancını tüm ciddiyetiyle muhafaza etmişti...

O, devrimci eylemin göz bebeği idi..

O, sosyalizm biliminin ışığında, teori ve pratiğin ayrılmaz bütünlüğü kuralına uyarak kendisini, boylu boyunca, devrime vermiş ve bu bilimsel kurala çapraz düşen davranışlara sürekli olarak karşı durmuştu.

Delikanlılığından ölümüne kadar işçi sınıfının siyasi irtica ile dolaylı, ya da dolaysız en ufak bir muvazaaya yer vermiyen öz örgütü içinde örgütlenmesini savunmuş ve bu yoldaki rizikoları, en küçük bir çıkar peşinde koşmadan göze almış bir devrimciydi..

Reşat Fuat Baraner, yaşlı olsun, genç olsun, işçi olsun, aydın olgun, öğrenci olsun her devrimcinin, her vatanseverin, daha karşılaşır karşılaşmaz hemen kaynaştığı bir devrim öğretmeni, bir devrim militanı arkadaş, bir ağabeydi; siyasi irtica ve onun siyasi işlerle ilgili kurumlar ise onu bir numaralı düşman olarak bellemişti.

Reşat Fuat Baraner'in ayak parmakları tüm kırıktı.. Yasalarımızda işkence'ye yer yoktu ama, siyasi irtica bazı hallerde, özellikle kendi hayati çıkarları söz konusu olduğunda, yasa dinlemez, kıyasıya işkence eder, daha doğrusu, işkence ettirir adama.. Siyasi şube polisleri, ekipler halinde, değişe değişe falakaya çekerler adamı..

Bizim koşullarımızdaki bir ülkede, kendisini devrime adamış bir adamın geçirdiği tevkifatların, çekildiği falakaların haddi hesabı yoktur. Hele bu adam Reşat Fuar Baraner gibi devrimci eylemin cefakâr öğretmeni ve militanı olursa!..

O'nu kaybetmemizde çektiği bu işkencelerin ve uzun hapislik yıllarının etkisi büyüktü kuşkusuz. Ama O, bu işkencelerde ve uzun hapislik yıllarında, devrimci militanlığını olsun, devrimci öğretmenliğini olsun kaybetmemiş, siyasi irticaı her seferinde yenik düşürmüş, devrim bayrağını genç nesillere teslim etmekte başarılı olmuştu..

Ş. AKŞİT

Nixon'un Romanya gezisi

Bir devlet başkanının diğer ülkeleri ziyareti ve bu ülkelerdeki resmi temasları alışıla gelmiş günlük olaylardandır. Hele ulaştırma tekniğinin böylesine geliştiği bir dünyada bu gezip tozmalar daha da çoğalmış ve halk-oyları bunları artık kanıksamışlardır. Radyolar, gazeteler bu kanıksamayı göz önünde tutarak ziyaret haberlerini kısaca yansıtmakla yetinmektedirler.

Ama bu ziyaretler sırasında bir takım olaylar çıkar da, örneğin, misafir devlet başkanına karşı büyük nümayişler yapılır, işçilerle ya da öğrencilerle polis arasında çatışmalar olur da misafir devlet başkanı niye uğradığını şaşırırsa, bu olay günlük haberlerde daha geniş bir biçimde yansır kuşkusuz.

ayet söz konusu misafir, dünyamızı aralıksız kana bulamakla meşgul, emperyalizmin bir numaralı temsilcisi ABD'nin başkanı olursa, artık bu çeşit çatışma haberlerini de dünya halk-oyu olağan saymaktadır. İnsan oğlunun sömürüye karşı çıkmasından, bu sömürü düzeninin liderlerini lânetlemesinden daha doğal ne olabilirdi... Emperyalist devletlerin liderlerini alkışlaya alkışlaya, emperyalist boyunduruktan kurtulunamıyacağı gerçeği artık çeşitli düzenlerdeki toplumlarda, emperyalizmin uşakları bir tarafa, genel bir kanı olmaktadır.

Peki, bu genel kanı sosyalist toplumlar için geçerli değil midir?

Sosyalist bir toplum, herşeyden önce, emperyalizmin sömürü alanı olmaktan sıyrılmayı başarmış bir toplumdur. Ve kuşkusuz sosyalist düzene geçen toplumun başarısını emperyalizmin hoşgörüyle karşılayıp, kolaylıkla kabulleneceğini öne sürmek fazla saflık olur. Emperyalizm var oldukça, kaybettiği sömürü alanlarına boyunduruğu tekrar vurmak için, yoğun bir çaba harcayacaktır. Bu bakımdan Nixon'un Romanya'yı ziyaretinde bu hususu uzak tutan yorumlara itibar etmemek gerekir.

Ayrıca, basınımızın, radyolarımızın Nixon'un Bükreşte çılgınca alkışlar arasında karşılandığı yollu haberleri üzerine de, varsa, abartma payını da gözden ırak tutmadan önemle eğilmek gerekir. Emperyalizmin sömürü alanı olmaktan sıyrılmış sosyalist bir ülkenin emperyalizmle olan çatışmaları, aynı sömürünün boyunduruğundan henüz sıyrılamamış ülkeleri - sosyalist ülkenin tutumunda bir sapıklık yoksa-olumlu olarak etkiliyecektir. Ama sosyalist ülkenin, Romanya örneği sapık tutumu, bağımsızlık sorununda henüz başarıya ulaşmamış ülkelerde olumsuz bir etki yapacak, emperyalizmin ekmeğine yağ sürmekle kalacaktır.

Örneğin Romenlere uyarak, Araplar da, Türkler de, Filipinliler de, Güney Amerikalılar da vb. emperyalist canavarın görevlileriyle ayni şekilde hora tepmeye başlasalar, Romen sosyalistlerinin, kendilerini örnek alan soytarılıkları kınamağa hakları olur muydu?

Hele örneğin Kuzey Vietnam sosyalistleri Romenlere uyup Nixon'la ayni biçimde hora tepmeye kalkışsalardı güneydeki kardeşlerinin hali nice olurdu?

Romen sosyalistleriyle Vietnamlı sosyalistler arasındaki bu fark nereden gelmekteydi? Bu fark Vietnamlıların sosyalizmin biliminin devrimci çizgisinde olmalarından, Romenlerin ise, tartışma götürmez bir şekilde, devrimci çizgiye çapraz düşen sapık tutumlarında yatmaktaydı.

Evet, emperyalizme karşı savaşta olan ülkeler, böylesine savaşlara hazırlanmakta olan ülkeler ve dünyamızın tüm anti-emperyalist güçleri Romen sosyalistlerini yermek, Vietnamlı sosyalistleri örnek almak zorundaydı...

Proleter devrimciler
Antalya Devrimci Fikir Kulübünde iş başına geçtikten sonra;
emperyalizimin ekonomik sömürüsünün
yarı bağımlı kaldığı ve
feodal ilişkilerin hâkim olduğu ülkelerde
proleter sosyalizminin
Millî Demokratik Devrim
aşamasından geçildikten sonra gerçekleşebileceği
bilimsel sosyalizmin ışığında saptandı.

olaylar

Ereğli Demir Çelik'te Grev hazırlığı

Ereğli Metal-İş Sendikası 4600 işçi adına Demir-Çelik Fabrikalarında grev kararı almıştır. 12 Mayıs'tan beri devam eden müzakerelerde 83 maddeden uyuşmazlık çıkmıştır. Sendika ,sözleşme müzakereleri sırasında, bir iki uzlaşma taraftarı sendikacının çabasıyla bir ara pasif bir tutum takınmıştır. Bunun üzerine işçiler, 40 işçi önderinin aracılığı ile bir «Uyarma ve Dayanışma Komitesi» kurmuşlar ve toplantılar düzenliyerek işçi arkadaşlarını uzlaşma taraftarı sendikacıları mücadeleye davet etmişlerdir. Bu teşebbüs, komite üyesi Bingöl Erdumlu ismindeki mühendisin işten atılması dışında, olumlu bir sonuç vermiştir.

Müzakereler sırasında işveren, yemek yardımı dahil, saat ücretlerine 40 kuruş takdir etmiştir. Buna karşılık sendika 4600 işçi için saat başına ayırımsız 110 kuruş zam ve bu paranın ücretlere eklenmesinden sonra yüzde 20 de fark istemiştir. Sendikanın istekleri arasında, iki işçinin fabrika İdare Meclisine üyelik verilmesi ile işçilerin fabrikanın yönetimine ortak edilmesi vardır.

İşverenin, 4600 işçinin haklarını vermemekte direnmesi üzerine, Hakem Kurulunda da anlaşmaya varılamamış ve sendika 2 Ağustos günü grev kararı almıştır.

Ereğli Demir ve Çelik Fabrikalarının 2,5 milyar lira tutarındaki maliyetinin 1 milyar 6000 milyon lirası, uluslararası tekelci sermayenin denetimindeki bir malî kurum olan AID tarafından karşılanmıştır. Fabrikaların 600 milyonluk sermayesinin yüzde 49'u ise Amerikan Kopers şirketi ile işbirlikçi şirketler ait bulunmaktadır.

15 Mayıs tarihinde bir bildiri yayınlayan Metal-İs Sendikası bu gerçeği şu sözlerle ifade etmiştir: «... Yüzde 49. hissesi Amerikanın olan bu fabrika, işçinin alacağı her yüz liralık zammın 49 lirası Amerikalıların cebinden çıkacaktır... Kâr ettiği zaman kârın yüzde 49 unu Amerikaya götürenlerden götürdükleri tiyoruz...»

Türkiye'deki hâkim çelişkiyi apaçık ortaya koyan bu sözlerden sonra, fabrika işvereni adına hareket eden Saim Mersinoğlu, derhal mahallî gazetelere beyanat vererek, fabrikalardaki Amerikan hisesinin yüzde 17 olduğunu ileri sürmüş ve kendisince özenilen sendikanın görüşünü çürütmek istemiştir.

Saim Mersinoğlu, 2 Ağustos'ta grev kararı alındıktan sonra da yine mahallî gazetelere beyanet vererek, işçinin «grev istemediği» ni ileri sürmüştür.

Saim Mersinoğlu'nun beyanatının yayınlanmasından bir gün önce bir açıkhava toplantısı yapan binden fazla işçi, Amerikalı ve işbirlikçi işverenin bütün provokasyonlarına göğüs gereceklerini söylemişlerdir.

4600 demir - çelik işçisi hâlen ilçedeki diğer millîci unsurlarla birlikte tam bir dayanışma içinde bulunmaktadır.

Seyfi Demirsoy asılsız haberi tekzip etti

Türk Solu 10 Haziranda bir haber yayınlamıştı. Bu habere göre, «bir süre önce Hacca giden Türk-İş Başkanı Seyfi Demirsoy, dönüşünde, gizlice 18.000 liralık döviz getirmiş, evine saklamış. Eve giren bir hırsız bu paraları çalmış. Hırsız dövizlerle yakalanınca, Demirsoy hakkında kaçakçılık davası açılmış, 1,5 yıl hapse mahkûm edilmiş. Karar okunurken Demirsoy'u üç avukat temsil etmiş, Demirsoy'un eşi mahkemede ağlamış..» Vs.

Bu haberin tek doğru yanı, Demirsoy'un evine hırsız girmiş olması. Diğer bütün hususlar baştan sona asılsız.

Seyfi Demirsoy Hacca gitmemiştir. Hacca gitmediğine göre, hac dönüşü kaçak döviz getirmesi bahis konusu olamaz.

Demirsoy hakkında ne dava açılmış, ne de kendisi mahkemeye çağırılmıştır. Üç avukata değil, bir avukata bile vekâletname vermemiştir.

Demirsoy'un eşi, evine giren hırsızın duruşmasında bulunmak üzere mağdur sıfatı ile sadece bir kerre mahkemeye çağırılmıştır. Mahkemeed ağlaması için sebeb yoktur.

Seyfi Demirsoy
Türk-İş Başkanı

Antalya'da devrimci mücadele

Proleter devrimciler Antalya Devrimci Fikir Kulübünde (A.D.F.K.) işbaşına geçtikten sonra; emperyalizmin ekonomik sömürüsünün yarı bağımlı kıldığı ve feodal ilişkilerin hâkim olduğu ülkelerde proleter sosyalizminin Millî Demokratik Devrim aşamasından geçildikten sonra gerçekleşebileceği bilimsel sosyalizmin ışığında saptandı.

Amerikan emperyalizmine, işbirlikçilerine ve feodal kalıntılara karşı tüm millici güçlerin birleşerek verecekleri Millî Kurtuluş kavgasının Türkiye halkının tek kurtuluş yolu olduğu bir bildiri ile halka açıklandı.

24 Temmuz 1969 — Vedat Demircioğlu'nun ölüm yıldönümü dolayısıyla üzerine «Devrimciler ölür, devrimler yaşar» yazılı çelengi Atatürk Anıt»ına koyduk. Aynı gün teksir ettirdiğimiz Ata'nın Bursa Nutku'nu dağıttık şehirde. 25 Temmuz sabahı çelenk Halk Eğitim Merkezi Md., Milliyetçi Öğretmenler Derneği Bşk. ve yine bir öğretmen tarafından parçalandı. Türk Bayrağına sarılı çelengi kıran bu şahısları görgü şahitleri huzurunda suç üstü mahkemesine verdik ve mahkeme 6 Ağustosa talik edildi.

Bu olaylar devam ederken Komünizmle Mücadele Derneği Başkanı Süleyman Çiloğlu ve bazı AP yöneticilerinin örgütlemeye çalıştığı gerici çevrelerde Endenoz ya katliamı'nın özlemi açıkça belirtiliyordu. 29 Temmuz gecesi ben ve yanımda Ankara Antalya Yüksek Tahsil Derneği Bşk. Cengiz Tunç olduğu halde şehrin meydanında eli sopalı ve bıçaklı 30 kişi tarafından çevrildik. Dövülsek, vurulsak dahi polisin olaya geç mücadele edeceğini söylüyorlardı. Yirmi dakika kadar süren kanlı çatışmadan sonra dağıldılar. Ertesi günü civar köy ve kasabalardan eli silâhlı ve sopalı birçok kimse toplu namazdan sonraki saldırı için şehre indirildi. Bildirilerde Allahsızlık ve dinsizlik temaları işlenerek fikir kulübü yöneticilerinin katli mübahtır deniliyordu. Şehirde esmekte olan bu olağanüstü hava üzerine vali ve emniyet müdürü tahrikçilerin bir avuç solcu olduğuna dair gazetelerde beyanat verdiler. 31 Temmuz gecesi Fikir Kulübü Başkanı olarak bir polis ekibi tarafından evden alındım. Semt karakolunda bir müddet bekletildikten sonra görevli jandarma yarbayı beni askeri jiple jandarma üssüne götürdü. Yarbay ve emniyet müdürü tarafından sorguya çekildim. Benimle beraber İstanbul Hukuk Fakültesi öğrencisi Durgazi Şimşek de vardı. Bizi kitle tahrikçisi diye suçladılar. Devrimci hareketin sorumluluğunu taşıyan kimseler olarak kendilerine gereken cevabı verdik. Taviz vermeden mücadeleye devam edeceğimizi kesinlikle belirttik. Yarbay, açıklamalarımız sonucu olumlu bir tavır takındı.

İşte Antalya olaylarının iç yüzü..

Devrimciler bu aşamada önemli bir sorunla karşı karşıya. Devrimci hareket ideolojik birliğin sağlandığı bir örgüt tarafından yürütülmediği müddetçe hareket dağınıklığını muhafaza edecektir. Bu da devrimci mücadele açısından bize çok şeyler kaybettirir. Bunun önemini kavrayarak proleter sosyalist örgütlenmenin gerçekleşmesine katkıda bulunabilecek eylemleri en disiplinli bir şekilde koymaya çalışmalıyız.

Zafer, devrimcilerindir.

Yaşasın emperyalizme karşı dövüşen dünya halkları..

Yaşasın tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye..

Mustafa Kaçaroğlu

Demir Dökümde İşçi-Gençlik omuz omuza

Enver Nalbantoğlu

Türk Demir Döküm Fabrikalarında çalışan işçiler 15 Mayısta, işveren vekilinin işçileri sarı sendikada tutmak istemesi, kalmak istemeyenleri karakollarda dövdürmesi, işten çıkarması, bunlara baş kaldıran beş işçi önderinin işten atılması üzerine işi bırakmışlardı. Bu fiili durum patronu zamansız yakaladığı için çabuk dize getirmiş ve işçilerin isteklerini kapsayan protokolu Maden-İş yetkilileriyle imzalamıştı. Böylecede Maden-İş sendikasının işçileri temsil ettiğini kabul etmek zorunda kalmıştı.

Sarı-Çelik -İş sendikası ile patron arasında yapılan toplu sözleşmenin uygulanmayan hükümlerinin uygulanması ve asgari ücretlerin kıdeme göre ayarlanması konularında Maden-İş tarafından sıkıştırılan patron ve işverenler sendikası MES, Maden-İş'i muhatap olarak kabul etmediklerini bildirdiler. Fabrika Genel Müdürü «işçi düşmanı Burhan beyin» de, işçilere savcı ile anlaşarak sövmesi, işçileri fabrikayı işgale zorlamıştır.

31.7.1969 tarihinde başlıyan işgal altı gün devam etmiştir. Bu altı günlük süre içinde fabrika toplum polisi ile sarılı kalmıştır. Devrimci öğrencilere işçiler arasında ilişki kurulmasını engellemeye çalışan polis başarısızlığa uğramış, öğrencilerle işçiler arasında iyi bir işbirliği kurulmuştur. Bütün bu süre içinde Alibeyköy, Silâhtar, Yıldıztabya ve Eyüp'ün bir kısmı öğrenciler tarafından taranarak işşiler ve işçi aileleri arasında dayanışma sağlamıştır.

Altı günlük süre işinde işveren işçilerle görüşmeyi kabul etmemiştir. Polisler işçileri Singer işçilerin ve öğrencilere yaptıklarını anlatarak korkutmaya çalışmışlardır.

İŞGALİN BEŞİNCİ GÜNÜ PATRON FABRİKANIN SUYUNU VE ELEKTRİĞİNİ KESTİ

Fabrikanın suyunun ve elektriğinin kesilmesi üzerine işçiler arasındaki dayanışma güçlendi. Demir Dökümün önünden geçen işçi arabalarının sayısı çoğaldı. Her geçen arabadan, işçiler su tankerleriyle su taşıdılar. İşçi aileleri kovalarla su taşıdılar. Ekmek peynir, domates, kamyonlarla karpuz taşındı.

İşçiler ve çevre halk arasındaki dayanışmanın güçlenmesi, işverenin ve işbirlikçi iktidarı telaşa düşürdü. İşçilere polis baskısı artarken devrimci öğrencilerin de semtte dolaşması sivil polisler aracılığı ile önlenmeye çalışıldı.

DEMİR DÖKÜM İŞÇİLERİNE POLİS NASIL SALDIRDI

Altıncı günün sabahı saat altıya doğru polis işçilere fabrikayı boşaltmalarını ihtar etti. İşçilerden, «Biz ekmek parası için direniyoruz.Bizden fabrikayı boşaltmamızı isteyeceğinize, bize yardım edinde işvereni getirin anlaşalım.» Cavabını alması üzerine, polis önce bombalarla işçileri bombaladı, sonra çelik cop ve kalkanla saldırıya geçti. İşçilerle polis arasında kıyasıya bir kavga başladı. Polislerin çok sıkıştırıldığı yerlerde silâhlar patladı. Polisin saldıracağının kesinleştiği anda mahalle görevlisi işçiler, sokaklarda saldırının başladığını bildirerek evleri dolaştılar. Çeliktepe Camiinin minaresinden bir işçinin, saldırının başladığını, «kardeşlerinin ve oğullarının polis tarafından öldürüldüğünü» ilân etmesi bütün semti ayaklandırdı. Yıldıztabyanın tepelerinden, Alibeyköy'den Silahtardan, Eyüpten bir çığ gibi büyüyerek gelen işçiler ve aileleri Türk Demir Döküm İşçilerinin imdadına yetişirken, çevredeki 12 fabrika işçileri işi bıraktı. Bunun böyle olacağı daha önceden belliydi. Geçen sayımızda şöyle diyorduk:

«Bu arada binlerce işçinin karısı ve çocukları fabrikanın çevresinde, fabrikaya hakim bulunan tepelerdeki gecekondulara yerleşmişler ve buradan olayları izlemeye başlamışlardır. Herhangi bir olayda, işçilerle dayanışma halinde olacakları özellikle tepelerdeki taş yığınlarının ardında toplanmalarından anlaşılmıştır.»

Türk Demir Dökümün karşısındaki Elektro Metal Fabrikasının işçileri polisi iki ateş arasında bıraktı. Fabrikanın içine girerek işçilere saldıran polislerin gücünün iyice kırıldığı bir sırada bütün işçiler ve aileleri tarafından fabrikanın etrafı geniş bir çembere alınmıştı. Bu çember bir anda daraldı, polisler korkunç bir paniğe kapılarak, yaralılarını ve kanalizasyona düşmüş arkadaşlarını, tabancalarını, coplarını, kalkanlarını, şapkalarını alamadan kaçmaya başladılar. Paniğe kapılıp kaçan polislerden halkın üzerine ateş açanlar oldu. Bu sırada birkaç kadın yaralandı. Saldırıya geçen kadınlar kahvede saklanmaya çalışan polislerle kavgaya tutuştu. Kadınlar kahveyi basarak bir polisi dışarı çekmeyi başardılar ve kıyasıya dövdüler.

«Gelmeyin polisler olursunuz pişman»

«Uyanmazsak yazık olur bizlere
Yazık olur analara, kızlara
Bayırlardan inmeliyiz düzlere
Çoşkun sular gibi aksak olmaz mı?»

Tanklar gelip fabrikaya dayandı
Bayırlardan halk sel gibi gürledi.
Askerlerde yol boyuna yığıldı
Yaşasın işçiler, asker bizimdir!

Demir Döküm işçilerinin Ağustos destanı

Bu destan Ağustos destanıdır. Demir Döküm işçilerinin bir de Mayıs mücadelesini anlatan Mayıs destanı vardır. Herikí destan da işçiler tarafından kaleme alınmıştır. Ancak yazanlar isimlerini belli etmezler. İşten atılmamak için.

**Geceleri uyku girmez gözüme
Zalim havlan diken oldu gözüme
Uyma dedim uydu eller sözüne
Niçin hakkımızı yersin sen müdür?**

**Bu ülkede işçi; köylü sömürülür
Karakolda çok gencimiz dövülür
İşçilerin anasına sövülür
Satılmış itlerin sözüne bakın,**

**Çalışan hakkını doğru alamaz
Çağı ekmeğine katık bulamaz
Müdür bey bu dünya size de kalmaz,
İşçinin alnının terine bakın,**

**Suyu kestiler yüzüm yunacak
Bilmem halimiz acep n'olacak
Umum müdür düşünceden ölecek
Yaşasın işçiler hürriyet bizim**

**Elektrik kesildi gözüm görmüyor
Kimse gelip halimizi sormuyor
Ben ölürsem ağlıyanım olmuyor
İşçi uğruna canlar fedadır bizim**

**Betonlarda oldu benim yatağım
Sırtım çibir bilmem nerde yatayım
Polis vurdu derler bize bakayım
Herşeyi biz yaparız hürriyet bizim**

**Anneler de ağlıyarak geliyor
Savcıda arabada duruyor
Savcı polislere emir veriyor
Ne yapalım anne yazılan gerekir**

**Beyefendi polisler yeter bu kadar
Dönünde milletine haline bakın
Kimisi aç gezer kimisi susuz
Perişan milletin haline bakın**

**Birden başlamazsak elliye varmaz
Yiğit olan işçi uykuya dalmaz
Işıksız yerd sabah belli olmaz
Çıkıp dışarıya baksak olmaz mı**

**Uyanmazsak yazık olur bizlere
Yazık olur analara kızlara
Bayırlardan inmeliyiz düzlere
Coşkun sular gibi aksak olmaz mı**

**Saat beşte fabrikayı sardılar
Savcıdan vur emrini aldılar.
Basamayıp yerlerine döndüler
Yaşasın işçiler gençler bizimdir**

**Polisler durmadan bomba atıyor
Umum müdür plâjlarda yatıyor
Polis tutmuş bize kurşun atıyor
Deyer mi işçiye kurşun deyer mi?**

**Bomba ile kardaş işçi korkmazmış
İşçiyiz biz doğru yoldan sapmayız
Kuvvet bizde biz kimseden korkmayız
Yaşasın işçiler zafer bizimdir**

**İşçiler hastahaneye gitti yaralı
Bütün anaların bahtı karalı
Beş gün oldu karanlıkta duralı
Son deminde ışığa çıktık kardeşler**

**Tanklar gelip fabrikaya dayandı
Bayırlardan halk sel gibi gürledi
Askerler yol boyuna yığıldı
Yaşasın işçiler bizimdir**

**Azmi! devran böyle kalmaz dönecek
Zalimler ettiğini elbet bulacak
Ezilen ezenden hakkını alacak
O zaman sazının teline bakın.**

Polisin böyle panik içinde olduğu bir sırada, işçiler yaralı 84 polisi arabalara koyarak hastanelere taşımaya başladılar. Toplanan silâh ve miğferler ordunun araya girmesinden sonra iade edildi.

Halk ve işçiler tarafından yer yer sarılmış polisler gelişinden sonra kurtulabildiler. İşçiler askere tezahürat yaptılar. Polisler askerî cemselerle tedbir alınarak derhal uzaklaştırıldı. İşgalin altıncı gününde sabah 9.30 da bütün çatışma durdu. İşçiler bayram havasında, işçi aileleri bayram havasında, kucaklaşanların, halay çekenlerin sayısı artıyor. Kadınlar kocalarını, çocuklar babalarını serbestçe ziyaret ediyorlardı.

İŞÇİLER İŞVERENİ TUTAN GAZETELERİN MUHABİRİYLE KONUŞMUYOR, RESİM ÇEKTİRMİYOR, FABRİKAYA ALMIYOR.

Polisin saldırısı üzerine bütün gazete muhabirleri altı gün boyunca uğramadıkları Demir Döküme doluştular. İşverenin demeçlerini boy boy veren, işçilerin basın bildirisini almayan gazetelerin muhabirleri, bütün direnmelerine rağmen içeri alınmadılar.

Öte yandan gerek İŞÇİ KÖYLÜ'nün gerekse TÜRK SOLU'nun muhabirleri, fotoğrafçıları işçiler tarafından candan karşılandılar. Zira günlük ve haftalık yayınlar arasında bir tek TÜRK SOLU olayı gereğince değerlendirmiş ve kimlerin işçi sınıfından yana kimlerinse bir işin gevezeliğini yaptığını göstermişti.

İŞBİRLİKÇİ İKTİDARIN VE AMERİKANIN ORTAĞI VEHBİ KOÇ'UN MAŞASI VALİ ORDUMUZU İŞÇİLERİN ÜZERİNE SALMAYA ÇALIŞTI

İşbirlikçi iktidar, işçilerin haklı direnişlerini polis gücüyle bastırmayınca, orduyu yardımına çağırdı. Saat 20 sıralarında işçilerin gecekondularının arasında tankları ve zırhlı araçları dolaştırarak işçileri sindirmeye çalıştı. Bütün millici sınıf ve tabakaların müttefiki olan işçilerin üzerine orduyu göndererek, bu sınıflar arasındaki ittifakı bozmaya çalıştılar. Gerek işçilerin bu konuda dikkatli davranışı, gerekse işçilerin üzerine gönderilen kumandanların işçi temsilcilerine, «Bizim gelişimizin sebebi sizinle polis arasındaki çatışmayı engellemektedir.» «Süreniz yoktur. İşverenle anlaşmak için bir süre konmuş değildir. Biz de bu konuda sizlere yardımcı olmak isteğindeyiz.» şeklinde konuşmalarıyla işbirlikçi iktidarın niyetinin farkında olduklarını ortaya koymaları bu hesabı boşa çıkarmıştır. İşçiler de alkışlar arasında fabrikayı ordu yetkililerin, işverenle anlaşmadan fabrikayı teslim etmemelerine söz alarak teslim etmişlerdir.

Türk Demir Döküm işçileri, bütün işgal süresince yalnız dışta polise karşı mücadele vermekle kalmamıştır. İçerideki sarı sendikanın adamlarını sürekli olarak takip etmişlerdir. Ancak böylece, hem fabrikalarında yapılacak bir sabotajı önlemişler, hem de işçiler arasında yapılacak bölücü hareketleri önleyip hareketi sonuna kadar bütünlük içinde sürdürmüşlerdir.

Burjuva basınının işverenin işçi aleyhine verdiği demeçleri yayınlarken, işçilerin bildirilerini almaması da işçilerin mücadelelerinin başka bir bölümünü teşkil ediyordu. İŞÇİ - KÖYLÜ ve TÜRK SOLU'nun bu konulardaki çalışmaları işçilerin gözünden kaçmamıştır. Bunun için İŞÇİ - KÖYLÜ ve TÜRK SOLU'nun muhabirleri sürekli olarak işçilerin arasında bulunabilmiş, onların ailelerini dolaşmış haber taşımıştır. Bütün bu sebeplerden dolayı işçilerle kurulan bağ gittikçe geliştirilmiştir. TÜRK SOLU'nun geçen sayısı Demir Döküm'de elden ele dolaşmış ve İŞÇİ - KÖYLÜ'nün son sayısından işçiler Alibeyköy ve Silâhtar semtlerinde altıbin adet satmışlardır. Dergimiz basılmaya verildiği sıralarda bütün fabrikaların önünde ve Karaköy İskelesinde işçi ve öğrenciler guruplar halinde satışa devam etmektedirler.

Türk Demir Döküm Fabrikaları işçilerinin haklı istekleri hâlâ işveren tarafından yerine getirilmemiştir. Görüşme masasına henüz oturulmamıştır. Ama işçiler son derece bilinçlidirler ve sonuna kadar direnmek için gerekli güçleri vardır. Bütün devrimciler Maden-İş'ten kesin görev beklemektedir. Maden-İş Bölge temsilcileri ve organizatörler seviyesinde daha dikkatli olmalı. İşçilerden yana olan güçleri tahrikçi olarak işçilere göstermeyen ve işçileri fazlaca burjuva kanunlarına angaje edici konuşmalar yapmayan, temsilcilerle hareket arasında bağ kurmalıdır. Bu devrimci bir görevdir.

«Yaşasın işçiler, gençler bizimdir!»

**Somer, Marksizmin ana eserlerini değil de,
kendi opertünist düşüncelerini,
Marx ve Lenin'in eserleri ile kanıtlamaya çalışmaktadır.
bir yandan «Somut durumun somut tahlili» ilkesini amacından saptırarak,
Somut durumların somut tahlilinden, bilimsel soyutlamaya geçişi ihmal ederek,
diğer yandanda «Somut durumların somut tahlili»
ilkesini bir tarafa iterek,
Marx'ın tekel öncesi kaptalizm için bir ihtimal olarak öngördüğü
tekelci dönemle birlikte Leninizm'in kabul etmediği
istisnaî önerilerini bugün geçerliymişcesine ileri sürerek
Marksizm-Leninizmi tahrif etmektedir.**

Revizyonizmin k

Mahir Ça

Bilindiği gibi Türkiye, yarı sömürge ve yarı feodal bir ülkedir. Böyle bir ülkede devrimci mücadele, bağımsızlık ve demokrasi için yapılan mücadeledir. Yani emperyalizm'in, ve uzantı ve müttefiklerinin temizlendiği, milli bir demokrasiye sahip, tam bağımsız Türkiye'yi kurma mücadelesidir, bugünkü devrimci mücadele. Millî demokrasiye sahip, bağımsız Türkiye'yi kurma mücadelesi yalnızca proleter devrimcilerin değil, bütün Türkiye'li yurtseverlerin ortak bir mücadelesidir.

Bu nedenlerden dolayı bu yazı, proletarya devletinin kurulması süreçine ilişkin sorunları içerdiğinden dolayı, Türkiye için sunulan bir öneri değildir. Sosyal bilimlerden birazcık haberi olan bir kişi bunu açıkca görür. Bu yazı proleterya devletinin kurulmasına yönelik marksist devrim teorisinde, dolaysıyla marksist bilimde yapılan tahrifatı ortaya koymak için yazılmıştır.

Ayrıca şu gerçeğide özellikle belirtmek gerekir; «Herhangi bir düşünce sistemine kişi katılır veya katılmaz, bu seçiş tamamen ona ait ve onun özgürce yapacağı bir zihni işlemdir. Ancak ister kabul edelim ister etmeyelim, «bilimsel namusluluk» içinde kalmak istiyorsak, düşünce sistemlerinin kanun ve tezlerini tahrif etmeden ortaya koymamız gerekir. «Bilimsel namusluluk» için bu da yetmez; hangi dünya görüşü olursa olsun, o düşüncenin ustalarının eserlerine yapılan tahriflere müdahale ederek subjektif olarak kabul etmesek bile, meseleyi objektif olarak ortaya koymamız ve yapılan tahrifatı düzeltmemiz gerekir.

Eğer Kenan Somer, marksizmin değil de, başka herhangi bir düşünce sisteminin ana bir eserinde tahribat yapmış olsaydı, biz ona da müdahale de bulunur ve bay Somer'in yapmış olduğu «eserin ruhuna aykırı» yorumu objektif olarak ortaya koyardık. (Bilimsel namusluluk bunu öngördüğü için)

I

Bilimsel sosyalizmin ustaları devrimci savaşı, iktisadî, siyasî, ideolojik mücadele diye tanımlarlar.

Sahip olduğu devlet aygıtı, ideolojisi, kültürü, sanatı... vb. bilimsel sosyalizmin karşısında bozguna uğramış olan karanlık güçler, zorla, savaşla gelişmesini, güç kazanmasını önleyemedikleri proleter sosyalizminin gelişmesini bir süre de olsa engellemek için, proleter sosyalist saflara sızarak proleter sosyalist teoride tahrifler, sabotajlar yapmaya, devrimci saflarda kargaşalık yaratmaya çalışırlar.

«Tarihin diyalektiği öyledir ki marksizmin nazarî zaferi, onun muarızlarını marksizm kılığına girmeye mecbur eder (1)

Bilimsel sosyalist teoride tahrifler yapma ve kafaları bulandırma eylemi mutlaka bilinçle ve ardniyetle yapılmaz. İnsanlığın mutluluğu, özgürlüğü, vb. gibi yüce amaçlarla yola çıkan kişi, ikibin yılın idealist tortularından salt anlamıyla arınamamasının ve de devrimci teoriyi kavrayamamasının sonucu - proleter sosyalist teorinin lafızlarına kölece bağlanılması, sınıf içgüdüsünde devrim yapamamış sözde sosyalist, pratiğe katılmayan bir bireyci vb — bilimsel sosyalist teoride tahrifler yaparak, gerici sınıfların hesabına pekâlâ çalışabilir. Bu kişiye literatürde **«objektif olarak ajan»** denilir.

Bilimsel sosyalizmin ustaları tehlikeyi başlangıçtan itibaren görmüşler ve bilimsellik kisvesi altındaki bu gerici güçlerin devrimci saflardaki uzantılarıyla, yaşantıları boyunca mücadele etmişlerdir. Bilimsel sosyalizmin gelişimi bir yerde bu saplamalara karşı verilen uzun mücadeleyle hızlanmış ve güç kazanmıştır. Açıkça karşı saflarda yeralanlardan çok daha tehlikelidirler, sosyalist saflardaki gericiler.

Kısaca özetlersek, antisosyalist güçlerin, kılık değiştirip devrimci saflara sızarak, bilimsel sosyalist teoride sabotajlar yapmasını literatürde «oportünizm» denir. Oportünizm bukalemun gibidir. Amacı için girmeyeceği kılık, yapmayacağı şey yoktur.

«Oportünizm, çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar. Opertünizmin kılığını, o ülknin ekonomik ve sosyal bünyesi, gelişme derecesi - gelişme derecesi ile kopmaz bağları olan - proleteryanın politik bilinç ve örgütleme düzeyi, dolayısıyla ülkenin içinde bulunduğu devrim aşamasının niteliği belirler. Kısaca dendikte, dünyadaki ve ülkedeki hakim ve talî çelişkilere göre oportünizm biçimlenir, kılık kıyafetini ayarlar... Hangi devrim süreci içinde olursa olsun, hangi kılığa bürünmüş olursa olsun oportünizmin değişmez özelliği ideolojik mücadeleden kaçmaktır. Oportünizmin panzehiri ideolojik mücadeledir. Opertünizm devrimci teorinin karşısına hiç bir zaman açıkca çıkamaz.» (2)

Oportünizmin açıkça çıkamamasından anlatılmak istenen şudur; açıkça teorik tartışmalardan kaçınmak, devrimci teoriyi küçümseyerek yalnız pratiğe önem vermek, koşulları ve olanakları uygun ise bilimsel sosyalizmin öğrenilmesine karşı çıkmak ve parti içinde sosyalist eğitimi önemsememek, ülkenin koşullarının uygun olmadığını söyleyerek bilimsel sosyalist teoriye ters düşen kavramlar kullanmak ve aykırı şeyler söylemek ve kanımızca en önemliside, bilimsel sosyalizmin ustalarının arkasına gizlenerek, bilimsel sosyalizmin ana metinlerinde tahrifat yaparak, kendi oportünist tezlerini bilimsel sosyalizmin tezleri diye savunmaktadır.

En son söylediğimiz oportünizm, yani bilimsel sosyalizm ustalarının eserlerini tahrif ederek, bilimsel sosyalizm ustalarının, yaşadıkları dönemin bazı ülkelerinin ayrık ve özel koşullarının oluşturduğu sosyal pratikten hareketle, o ülkeler için geçerli olan istisnaî tezlerini, evrensel geçerliğe sahip tezler diye ileri sürerek veyahut bunun tam tersi bir davranışla uzlaşmaz çıkar çelişkileri devam ettiği sürece, evrensel geçerliliğe sahip ana tezlerin geçmiş dönemin tezleri olduğunu ve içinde yaşanılan dönem için geçerli olmadığını söyleyerek kafalarda karışıklık yaratıp kendi tezlerini sinsice sergiliyen oportünizm en ince ,en dikkat edilmesi gereken ve de en tehlikeli olan oportünizm türüdür.

Özellikle, bilimsel sosyalizmin ana eserlerinin kısa bir zaman dilimini kapsayan bir süreç içinde çevrilmesinden dolayı sosyalist bilinç düzeyinin pek yüksek olmadığı, sosyalizm adına oportünizmi tezgâhlıyarak, sosyalist hareketi, yığınların gözünde geçiçi de olsa bir çıkmaza sokmayı ve karamsarlık yaratmayı başarabilmiş olan oportünist bir kligin yönetimindeki sosyalist (!) bir partiye sahip, sınırlı bir parlementerizmin yürürlükte olduğu yarı-sömürge bir ülkede çok daha fazla önem kazanır bu tip oportünizm.

Bu nedenle Emek dergisinde marksizmin ana eserlerini tanıttığını söyleyen Kenan Somer'in kitap tanıtmaları üzerinde titizlikle ve dikkatle durmak gerekir.

Somer, marksizmin ana eserlerini değil de, kendi oportünist düşüncelerini, Lenin ve Mao'nun eserleri ile kanıtlamaya (!) çalışmaktadır. Bunu ilginç bir ikilem içinde yapmaktadır; marksist diyalektik metodu tahrif ederek, bir yandan marksist metodun dinamiği olan «somut durumların, somut tahlili» ilkesini amacından saptırarak, somut durumun somut tahlilinden, bilimsel soyutlamaya geçişi, yani diyalektiğin ana ilkelerinden biri olan «özelden genele, genelden özele iki bilme yolu arasındaki iç bağı» ihmal ederek, diğer yandan «somut durumların, somut tahlili» ilkesini bir tarafa iterek Marx'ın Tekel öncesi kapitalizmde ayrık ve çok özel koşullar için ileri sürdüğü, fakat tekelci kapitalist dönemde leninizmin geçersiz kabul ettiği önerilerini, bu gün geçerliymişcesine ileri sürerek tekelci kapitalist dönemin marksizmi olan markzim-leninizmi yadsıma gayretleri içinde görülmektedir bay Somer.

Somer, özellikle, Marksizm-leninizmin, ihtilâlle burjuva diktatoryasının parçalanıp, proleterya diktatörlüğüne dönüştürülmesine ilişkin devrim teorisinin emperyalist çağdaki evrensel geçerliliğini oportünizmle küllemeye çalışmaktadır.

Biz bu yazımızda, yalnızca leninizmin ana eserlerinden olan, Devlet ve İhtilâl'in tanıtılması sırasında leninist devrim teorisinin nasıl tahrif edilmeye çalışıldığını göstermeye çalışacağız.

II

«Sosyalist devrimin barışçı yoldan gerçekleşmesi meselesinde sapı samana karıştırarak, keskin bir revizyonizm kokusu duyanlar vardır.,, (Emek sayı 5 sayfa 6)

keskin kokusu

Çayan

Yarım asırı aşan bir zaman dilimi önce, Marksizmin Sofrasına II. Enternasyonal'ın oportünist liderlerinin sürdükleri zamanını geçirdiğini, «içi geçmiş» olduğunu bu yemeğin dolayısıyla yenilemiyeceğini ve bu bayatlamış yemeğe Marksizmin sofrasında yer olmadığını Lenin o denli açık bir biçimde belirtmiştirki, ayni bayatlamış yemeği (hem de Devlet ve İhtilâl'i tanıtırken) tekrar sofraya getirmek cesaretini gösteren Bay Somer'e ve bu korkunç cesaretine hayran olmamak ve de şaşmamak mümkün değil.

Gerçekten de bilimsel sosyalizmin kurulmasından bugüne kadar sosyalizme barışçı yoldan geçiş sorununda daima bunları hassas olmuştur, Marksistlerin. Ve dikkatler daima bir sapmanın olup, olmadığına yönelmiştir.

Emperyalist dönemde ise Marksistlerin burnuna keskin bir revizyonizm kokusu gelmiştir bu sözden.

Tekelci kapitalist dönemde bu sözün neden keskin bir rezivyonist kokuyu yaydığının detaylarına geçmeden önce, bu sözün ilk plânda neyi hatırlattığını belirtelim.

Bu sözler bize eski bir türkünün sözlerini, Bernstein, Plekhanov, Kautsky Turati, Jaureslerin, kısaca 2. enternasyonalin söylediği o meşhur türkünün sözlerini anımsatmaktadır. Adı «opertünizm», sağcı-sosyalizmdir bu türkünün.

Her ne kadar bay Somer bunu açıkça yüreklilikle söylemiyorsa da, tanıttığını iddia ettiği yapıtların arasında sinsi sinsi mırıldandığı, ağzında eveleyip, gevelediği türkü ayni türküdür. Hem de bunu ustalarının izinde yürüyerek, Bernsteinvari, güftenin Marks'a ait olduğunu iddia ederek yapmaktadır.

III

«Barışçıl yollardan» sosyalizm'e geçmek ne demektir? Kısaca açıklayalım.

Barışçıl yollardan sosyalizme geçmek, burjuva parlementosu aracılığıyla sosyalizme geçmeyi mümkün görmektir. Ve barışçıl yollardan sosyalizme geçmek proletarya diktatoryasını öngörmez. Sınıflararası parlementarist yarışı ve bu yolla nihai olarak sosyalizme geçilebileceğini öngörür. Çağımızda barışçıl yollardan sosyalizme geçilebileceğini kabul eden bütün parlementocu sosyalist partiler, iktidara geldiklerinde proletarya diktatoryasını kurmayacaklarını açıkça ilân etmişlerdir. (3)

IV

«Böyleleri için - tekelci kapitalist dönemde barışçı bir yoldan sosyalizme geçme sorununda keskin bir revizyonizm kakusu duyanlar için - bu meselenin geçmişinden kısaca sözetmek belki yararlı olur. Aslında bu mesele de Marx'ın adıyla başlar. Gerçekden Marx. I. enternasyonelın 1872 Lahe'ye kongresinden sonra, Amsterdamda düzenlenen bir mitingte konuşmuş ve bazı şartlarda emekçilerin amaçlarına barışçı araçlada varabileceklerini söylemişti. Marx aynı düşünceyi daha önce ifade etmiş, örneğin «The World» adlı bir Amerikan gazetesine verdiği demeçte (3 Temmuz 1871) amaca barışçı ajitasyonla daha çabuk ve daha emin ulaşmanın mümkün olduğu yerde silâhlı ayaklanmanın büyük bir budalalık olacağını söylemiştir. Gene Marx, ünlü Amsterdam konuşmasından daha sonra, 1878'de Almanya'da yürürlüğe konan antisosyalist kanun dolayısıyla, iktidarı elde tutanlar tarafından şiddete başvurulmadıkça, tarihi gelişmenin barışçı kalabileceğini; ama eski düzenden çıkarı olanlar şiddete başvururlar sa, barışçı hareketin şiddete dönüşebileceğini söylüyordu.» demekte Kenan Somer, (Emek Sayı 5 sayfa 16) (4)

Kenan Somer'in yaptığı ile, 2. Enternasyonal'in oportünist liderlerinin yaptıkları arasında, insanı şaşırtacak derecede ilginç bir ayniyet vardır.

Yarım asırı aşan bir zaman dilimi önce, Marksizmin sofrasına 2. Enternasyonel'in oportünist liderlerinin sürdükleri bu yemeğin, zamanını geçirdiği için, «içi geçmiş» olduğunu dolayısıyla yenilemiyeceğini ve bu nedenle bu bayatlamış yemeğe marksizmin sofrasında yer olmadığını Lenin o denli açık bir biçimde belirtmiştir ki, aynı bayatlamış yemeği (hem de «Devlet ve İhtilâl» yapıtını tanıtırken) tekrar sofraya getirmek cesaretini bösteren Bay Somer'e ve bu korkunç cesaretine hayran olmamak ve de şaşmamak elde değil. (5)

Bize burada düşen iş, oportünizmin bu önerilerini çürüten Marksizmin ustalarının bu soruna ilişkin sözlerini açarak sergilemektir.

Önsel olarak, şunu açıkca söylemek gerekir; Marksizm'e ilişkin bir yazıda - hem de «Devlet ve İhtilâl» in tanıtılmasında - Marx'ın tamamen özel, istisnai koşullar ve durumlar için, bir ihtimal olarak öngördüğü - ki Leninizm ile geçerliğini o ülkelerde de yetirin - ve hiç bir ana yapıtında uzunca bahsedilmeyen «Sosyalizme barışçı yollardan geçilmesinden» uzunca bahsedip de, Marx ve Engels'in genel kural olarak «zora» dayanan devrimi öngördüğünden bir tek kelimeyle bile bahsetmemek, Marx ve Engels'i tahrif etmekten başka bir şey değildir.

Marx, barışcıl yollardan sosyalizme geçişi **bazı şartlarda** ve amaca barışçı ajitasyonlarla daha çabuk ve daha emin **ulaşılmasının mümkün olduğu yerlerde**, diyerek açıkca bu yöntemin istisnai olduğunu belirtmiştir.

Marx, «barışcıl yollardan sosyalizm'e geçişi», kara Avrupa'sından tamamen farklı ve de çok değişik özelliklere sahip İngiltere ve Amerika için, **bir ihtimal olarak** öngörmüştür.

Bir kere, bu tarihlerde her iki ülkede de kapitalizm, diğer Kara Avrupa'sı ülkelerinde olduğu gibi «serbest rekabetci dönemi içindeydi. İkinci olarak özellikle İngiltere ülkenin geleneksel siyasî özgürlüğünün bir sonucu olarak, kara Avrupasına nazaran kültür düzeyi yüksek ve nüfusun içinde yoğun bir ağırlığı olan, sendikalarda iyi örgütlenmiş bir proletarya sınıfıyla, uzlaşma geleneğine sahip - kolayca satın alınabilecek bir kapitalist sınıfa sahiptir. Bu niteliklerinin yanında güçsüz, az gelişmiş bir bürokrasi ve militarizme sahip olması nedeniyle İngiltereye ayrıcalık Marx tarafından tanınıyordu. (Amerika'nınki de İngiltereye benzer.) Nicelik ve nitelik olarak oldukca güçlü bir proleter sınıfına, ve güçsüz bir bürokrasi ve militarizme sahip İngilterede devrime ihtilâlle değil, barışcıl yollardan geçilebilirdi Marx'a göre.

«O sırada, işçilerin İngiliz kapitalistlerine barışçı yoldan boyun eğdirmelerinin mümkün olduğu fikrini yaratan şartlar bunlardı...» (6) diyen Lenin, tekelci kapitalist dönemde, tekel öncesi kapitalist dönem için doğru olan bu görüşün, değerini yitirdiğini söyleyerek, bu dönemde koşulların değiştiğini ve bu ülkelerde militarizmin ve bürokrasinin Kara Avrupa'sının ülkelerinden artık farklı olmadığını, bu nedenle diğer ülkelerde olduğu gibi Amerika ve İngiltere'de de sosyalist devrimin temel şartının ancak «şiddet» kullanarak, «Devlet makinasının» kırılması ve proleterya diktatörlüğünün kurulması yoluyla sosyalizme geçilebileceğini ileri sürüyordu. (Devlet ve ihtilâl)in 51, 52 ve 53, 84,de detaylı bir biçimde açıklamaktadır Lenin.)

Marx'ın İngiltere ile Amerika için tanıdığı sınırlama daha doğrusu istisna, bu ülkelerde gelişmiş bir militarizm ile gelişmiş bir bürokrasi olmadığı sürece yerindeydi. Lenin'in görüşüne göre, bu sınırlama İngiltere ile Amerika kıtasındaki öbür ülkelerde olduğundan daha çok değilse bile daha az olmayan bir gelişmeye ulaşınca, **tekelci kapitalizm şartlarında ortadan kalkıyor.** Bu yüzden büyük proletarya devrimi, istisnasız bütün emperyalist devletlerde, sosyalizme yönelmiş gelişme için kesinkeş bir önşarttır. (7) (Stalin, sağ sol sapmalar üzerine «partimizdeki sosyal demokratik sapmalar üzerine için son söz 3. kısım 1926.)

Gelelim 1878 Almanya'sında yürürlüğe konulan «anti-sosyalist kanun» dolayısıyle Marx'ın söylediklerine.

Bir kere Marksistler herhangi bir dönemde herhangi bir durum için önerilen taktikleri, yöntemleri, o dönemin tarihi ve o ülkenin koşulları içinde yorumlarlar. Marks bu sözleri o dönemde Alman militarizminin çok güçlü olmasını ve «Gousehalk» lerin, eski etkinliklerini önemli ölçüde yitmelerine karşın, halâ proleterya üzerinde nüfus sahibi olmalarını ve bu anarşist grupların, subjektif şartlar uygun değilken zamansız bir çıkış yaparak bir bozguna sebeb olabileceklerini düşünerek söylemiştir. Bütün sosyalist örgütlerin, işçi yığın örgütlerinin, sosyalist basının yasaklanmasını öngören bu kanun, 1890 da yığın işçi hareketleri sonucunda, yani pasif olarak değil aktif bir karşı koyma ile kalkmıştır.

İkinci olarak, Marx'ın, «şiddete başvurulmadıkça şiddete başvurulmaması» sözü, marksizmin genel kuralıdır. Marksizm içinde saldırganlığı ve şiddeti taşımaz. Ancak zora zorla karşılık verir. Ve marksistler yasallığı burjuvaziyi bozmadan bozmazlar.

Marx'ın bu denli açık ve saptırılmaya-

Revizyonizmin keskin kokusu

cak olan bu sözü bile saptırılmıştır. «Şiddete başvurulmadıkça, tarihi gelişiminin barışçı kalabileceğine «ilişkin sözlerine, o dönemde de tıpkı bugkün bay Somer'in yaptığı gibi dört elle sarılmışlardır. Oportünistler oportünistlerin Marx'ın bu sözünü saptırmalarını şiddetle eleştirmiştir. Engels. Ve Engelsin 19 Haziran 1871 deki oportünizme dönük eleştirilerini kapsayan «Erfurt program taslağının eleştirisi» nin Kautsky tarafından nasıl hasıraltı edildiği ve Neuse-Zeitung'ta ancak on yıl sonra yayınladığı sosyalistler tarafından bilinen bir gerçektir.

Enfurt program taslağının eleştirisinde Engels, Marx'ın Alman militarizminin güçlülüğünden dolayı barışçıl bir yöntem önermesine-ki asla pasifizmi önermemişti Marx -ilişkin sözlerine, dörtelle sarılarak kendi burjuva reformizmlerine alet etmeye çalışan Alman oportünistlerini en sert biçimde yererek, «... **Ama ne olursa olsun. olaylar ileriye doğru zorlanmalıdır. Bunun ne kadar gerekli olduğunu, bugün sosyal demokrat basınının büyük bir kısmında yayılmaya (einreissende) başlayan oportünizm apaçık gösterir. Partinin, sosyalistlere karşı kanunun yenilenmesi korkusu için de, ya da kanun yürürlükteyken mevsimsiz olarak yayılmış bazı fikirleri hatırlıyarak, şimdi bütün taleplerini barışçıl yoldan gerçekleştirmek için Almanya'da mevcut kanuni düzeni yeterli olarak kabul etmesi isteniyor...»** suçlar. (Lenin, Devlet ve İhtilâl Sy. 90) Ve bundan sonra Lenin devam eder. **«Alman sosyal demokratların olağanüstü kanunun yenilenmesi korkusuyla hareket etmeleri Engels'in birinci plâna koyduğu ve tereddüt etmeksizin oportünizm olarak suçladığı esaslı bir olgudur.»** (Lenin, Devlet ve İhtilâl, sy. 91)

Görüldüğü gibi mesele son derece açık; Marx'ın çok istisnai tarihi şartlar için ve çok özel, niteliklere sahip tekel öncesi Amerika ve İngilteresi için bir ihtimal olarak «barışçıl yollardan sosyalizme geçişe ilişkin» söylediği sözler, Leninizm tarafından tekel öncesi için doğru fakat tekelci kapitalist dönem için doğru ve geçerli kabul edilmemektedir.

Ve Marksist-Leninist teoriye karşı, oportünistler dört elle bu sözlere sarılarak demagojilerine Marx'ın bu sözlerini kılıf yapmaya çalışmışlardır.

Aslında bu mesele Marx adıyla başlıyor diyen Bay Somer'i, **baza düşmüş turnusol misali, sosyalizmin hocalarının bu konudaki düşüncelerinin içine batırıp çıkardıktan sonra,** konuya Stalin'in sözleriyle noktayı koyalım:

Marx'ın bu şartlı sınırlamasına dört elle sarılan ve bu sınırlamayı proleterya diktatörlüğüne karşı ileri süren BÜTÜN ÜLKELERİN OPORTÜNİSTLERİ bu yüzden marksizmi değil, kendi oportünist meselelerini savunuyorar.»

V

Marksist doktrinin ana çatısı olan «sınıf mücadelesi», Marks'tan önce bilinen ve burjuva tarihci ve ekonomistlerinin kabul edip irdeledikleri bir düşündür. Marks'ın yaptığı, bu sınıf mücadelesinin zorunlu olarak, o zamana kadar görülmemiş derecede sert bir ihtilâlle burjuva devlet cihazını parçalayarak, sosyalizme proleterya diktatoryasının aracılığıyla varacağını açık ve seçik koymasıdır.

Gerek Marx, gerek Engels, Lenin'in açıkladığı gibi kendilerini devrimi gerçekleştirme metotlarıyla, yani biçim meseleleriyle - birçok yeni durumların ortaya çıkabileceğini ve devrim süreci içinde sık sık değişebileceğini düşünerek - bağımlı kılmamışlardır. Ancak Marx ve Engels'in düşüncelerinin temelinde yatan gerçek yine Lenin'in belirtiği gibi **«şiddete dayanan devrim»** dir. Ve bu genel ilkedir.

«Marx ve Engels'in şiddete dayanan devrimin kaçınılmazlığı ile ilgili doktrin...» burjuva devletiyle ilgilidir. Burjuva devleti proleter devlete (proleterya diktatoryasına) yerini «yok olma» yoluyla değil, genel kural olarak, ancak ve ancak şiddete dayanan bir devrimle bırakabilir. Engels'in şiddete dayanan devrime yaptığı övgü, Marx'ın birçok beyanlarıyla tam bir uygunluk halindedir. (Şiddete dayanan devrimin kaçınılmazlığını yürek pekliğiyle, açıkca ilan eden Felsefenin sefaleti ve Komünist Manifestosu'nun vargısını hatırlıyalım, otuz yıl daha sonra, 1875 de Marx'ın Gotha Programının oportünist muhtevasını yerin dibine batırdığı Gotha programının eleştirisini hatırlıyalım). Bu övgü hiç de bir «boğuntu» sonucu, bir tumturaklı söz bir tartışma hevesi değildir. **Bu şiddete dayanan devrim fikri ve bu fikrin ta kendisini sistemli olarak yığınlara maletme zorunluğu, Marx ve Engels doktrininin tümünün temelinde yatan bir şeydir.»** diyor Lenin Devlet ve İhtilâl'inde (sy 31)

«Halk Bankası aracılığıyla işçilere karşılıksız kredi vermek suretiyle, sınıf mücadelelerinin, barışçı bir biçimde hallonulabileceğini ileri süren Proundhon'a Marx'ın verdiği cevap kesindir,

«... **Ancak artık sınıfların ve sınıf çelişmelerinin bulunmadığı bir düzendedir ki, sosyal evrimler, artık siyasi devrimler olmaktan çıkacaklardır. O zamana kadar toplumun her yerinden değiştirilip, düzeltilmesinin arifesinde sosyal bilimin son sözü şu olacaktır; YA MÜCADELE YA ÖLÜM YA KANLI SAVAŞ YA DA YOK OLMA» (9)**

«İşte Engels'in bu konudaki düşüncesi» diyerek Lenin, Engels'ten (Anti-Dühring'ten)iktibas yapıyor; «... **Fakat zorun tarihte (kötülük kaynağı olmaktan) başka bir rol, devrimci bir rol de oynadığını, zorun Marx'ın sözleriyte bir yenisine gebe olan her eski toplumun ebesi; toplumsal hareketin taşlaşmış ömrünü bitirmiş politik biçimleri alteden ve parçalayan aleti olduğuna dair Bay Dühring'de bir tek kelime yoktur. O sadece içini çekerek ve ah ederek, sömürme ekonomisinin yıkılması için zorun beikide lüzumlu olabilmesi imkânını itiraf etmektedir...»**

Engels, görüldüğü gibi Marx'ın ihtilâl teorisinden bir tek kelime söz etmemesi ne deni ile-ki Dühring şiddeti de kabul etmektedir, barışçıl yolun dışında-Dühring'i eleştirmektedir.

Ya Kenan Somer? Marx'ın devrim hakkındaki düşüncelerini bu denli açık ortaya koyan «Devlet ve İhtilâl'i iki-üç sayfa içinde tanıtırken, Marx'ın genel ilke olarak kabul ettiği ihtilâle ilişkin düşüncesinden bir tek kelime bile bahsetmeden Marxs'ın istisnaya ilişkin önerdiği ve bir söylev ve gazeteciye verilen beyanatının oluşturduğu barışçı yoldan geçiş hakkındaki sözlerine-ki tanıtılan kitapta Lenin bunun emperyalist çağda şartların değişmesi nedeni ile geçersiz olduğunu belirtir-adeta övgü yazarcasına üç sayfanın bir sütununu ayırmasına ne anlam vermek gere kir acaba!.

Barışcıl bir dönüşüm üzerinde, herhangi bir neden yokken-Özellikle-duranların söyledikleriden soyut, lafazanlıktan öteye gitmeyen devrimci lâf ebelikleri ve Marksizmin A B C si olan birkaç devrimci kırıntı ayıklandığında ortada yalnızca sipsivri bir revizyonizmin kaldığını tarih bu güne kadar göstermiştir marksistlere..

«... **revizyonizm için Marx'ın kullandığı anlamda-ihtilâl anlamında -devrim artık sadece bir rüya, bir hayaldi. Tek politik amaç olarak ne kalıyordu? Oyların % 50 sinden fazlasını sağlamak...» (11)**

İşte bunun için marksistlerin bu konuda burunlarının hassas olmasını bay Emek yazarının doğal karşılaması gerekirdi. Ve «devrimin barışçıl yoldan gerçekleşmesinde» keskin bir revizyonizm kokusu duymak sapı samana karıştırmak değil, sap ile samanı karıştırmamak, bilimsel sosyalizm ile revizyonizmi ayırmak demektir.

VI

Marksistler, «proleterya devleti ancak devrimle kurulabilir» derken, legalitenin olanaklarından, burjuva parlemanterizminin olanaklarından yararlanmayı da ihmal etmezler. Marksistlerin en gerici parlementolarda bile çalışabileceklerini «Marksizmin çocukluk hastalığı, Devrim Stratejisi» adlı eserinde Lenin açıkça belirtmiştir.

Ona göre parlementarizm amaç değil araçtır. Bu nedenle parlamenter eylem marksitlerin sınandığı bir sınavdır. Ve ince bir çizgidir. Lenin'in ünlü sözü açıktır; **Parlementer eylem bazı kişilere-marksist geçinen bazı kişilere - Uşaklık ünvanın, bazı kişilere de sürgün ve ağır hapis cezaları kazandırır. (12)**

Görülüyor ki Marksist-Leninist teori, bürokrasinin ve militarizmin son derece güçlü olduğu kapitalizmin can çekişme çağında, parlementerizm içinde eylem gösterilirken bile parlementerist yolla proleterya devletinin kurulmasının imkânsız olduğunun bir an olsun bile unutulmamasını öngörür.

«Şeyler durmadan kendilerini birinci biçimden ikincisine dönüştürmektedirler. Oysa çelşmeler içindeki mücadele iki biçim de de bulunur. Bunun için zıtların birliğinin şarta bağlı, geçici ve nisbi olduğunu, buna karşılık zıtlar arasında ki mücadelenin mutlak olduğunu söylüyoruz.» (13)

Sınıflı toplumlarda savaş ve barış gibi zıt şeyler belli şartlarda özdeş halindedir. Ve şartların değişmesi halinde bu özdeş zıtlar birbirine dönüşürler. Belli şartların değişmesi halinde tabii. Eğer sen burjuva parlementerizminin denge unsuru haline gelirsen, şartlarda değişmez ,yüzeydeki barışda devam eder ,elbette.

«Revizyonime evet ,devrimci sosyalizme hayır!..»

Bu burjuva parlementerizminde burjuvazinin ana şiarıdır.

Revizyonizmin keskin kokusu

Ancak şu gerçeği tekrar, tekrar hatırlamak gerekir, Burjuva demokrasisine en saygılı davrananlar yalnız ve yalnız marksistlerdir .

«Dünya proleterayası, burjuva demokrasisi haklarını alabilmek için kan revan içinde kalmıştır ve bu hakları elinde tutabilmek için de, tabii ki bütün gücüyle savaşacaktır.» (14)

Sosyalistler burjuva yasallığını, burjuvazinin bozması üzerine terkederler. Engels'in **«Önce siz ateş edin mösyö burjuvazi»** sözü, marksistlerin burjuva yasallığına, saygısının açık belirtisidir. Bu nedenle devrimlerin objektif şartlarını, devrimciler değil, baskı, cebir ve şiddet getirmek suretiyle burjuvazi hazırlar.

Tekelci kapitalist dönemle birlikte başlayan sosyalist devrimler çağında, bütün proleterya devrimlerine baktığımızda bu gerçeği çok açık görürüz.

VII

«Devlet ve ihtilâl'in teorik özünü yazıldığı anın siyasi pratiğinden ayrı değerlendirmek, örneğin sosyalist devrimin ihtilâlden başka bir yolu olmadığını düşünmek yanlış olur. «Devlet ve ihtilâlin yazılışından 52 yıl sonra bu kitabı bir çeşit hareket plânı olarak değerlendirmek, ancak küçük burjuva dar kafalılığı ile açıklanması mümkün ve bizzat Marksist-Leninist anlayışa, bilimsel düşünceye temelden aykırı bir sapıklık olur (...) (Ama kitap Ekim ihtilâlinden sonra yayınlanabildiğine göre ihtilâl üzerine doğrudan doğruya bir etkisi olmamıştır.)» (Emek sayı 5 sy. 14-16)

Yazımızın başından beıi açıklamaya çalıştığımız gibi Emek yazarının Leninizmi tahrif çabaları bu sözlerde iyice somutlaşmaktadır. Tahrifat basit bir polemikçinin hokkabazlığı içinde yapılmaktadır. Doğru bir sosyalist önermeden, revizyonist bir «çıkarmaya» gidilmektedir. **«Devlet ve ihtilâlin teorik özünü, yazıldığı anın siyasi pratiğinden ayrı değerlendirmek»** doğru önermesinin arkasından **«sosyalist devrimin ihtilâlden başka bir yolu olmadığını düşünmek yanlış olur.»** sapmalı çıkarması ile gizlenen revizyonizm ortaya çıkmaktadır.

Bilindiği gibi marksizm hareketin, hareket halindeki bir doktrinidir. Marx, Engels, Lenin ve diğer marksizmin ustaları içinde bulundukları toplumun sosyal pratiğini gözönünde bulundurarak, somut durumların somut tahlilini yapıp, bilimsel genellemeye gitmişlerdir.

Marx, Engels, tekel öncesi kapitalizminin sosyal pratiğinden hareketle somut tahlillerden soyutlamalara gitmişlerdir. Onlar gelecekteki devrim sürecinin değişeceğini bildikleri için, hiç bir zaman ana ilkelerin dışında, kesinkes yöntemler önermemişlerdir. Ancak genel kural önermişlerdir.

Bu genel kural burjuva diktatoryasının «zorla» parçalanarak, proleterya diktatoryasına dönüştürülerek sosyalizme geçiştir.

20. yüzyılda ise serbest rekabetci kapitalizm yerini tekelci kapitalizme dolaysıyla serbest rekabetci dönemin özellikleri ve şartları ve yerini tekelci dönemin şart ve özelliklerine bırakmıştır .Kapitalizmin tekel öncesi döneminde yaşıyan Marx ve Engels, tekel sonrası döneminin özelliklerini önceden görmeleri imkânsızdı. Bu nedenle Marx ve Engels'ten tekelci dönemine ilişkin özel kanun ve yöntemler öngörmelerini beklemek yanlış ve saçma bir tutum olur.

Bu nedenlerden dolayı marksizm, tekelci kapitalist dönemde Leninizm ile tamamlanmıştır.

Marx'ın İngiltere ve Amerika için, bir ihtimal olarak öngördüğü istisnayı, Leninizmin emperyalist çağda geçersiz saydığını daha önce etraflı bir biçimde belirtmiştir. Ayrıca Lenin'in devrim teorisinden de bahsettik. Ve emperyalist sürecin devamı boyunca, bu devrim teorisinin, Marksizme göre evrensel olduğunu ve sosyalizme geçişin bir eylem kılavuzu olduğunu detaya inerek söylemek gereksiz olur her halde.

«Burjuva devlet biçimleri son derece çeşitlidir. Ama nitelikleri aynıdır. Bütün bu devletler son tahlilde şu ya da bu biçimde, ama zorunlu olarak, bir burjuvazi diktatoryasıdır. Elbette kapitalizmden sosyalizme geçişte politik biçimler bakımından büyük bir bolluk ve geniş bir çeşitlilik göstermekten geri kalmaz, — Çin, Vietnam ,Küba ve diğer sosyalist ülkelerin somut pratikleri — **Ama hepsinin niteliği aynı kalacaktır; Proleterya diktatoryası** ( ) **gerçekte bu dönem** — emperyalist dönemde sosyalizme geçiş-**zorunlu olarak, son tahlilde keskin biçimlere bürünmüş ve o zamana kadar görülmemiş şiddetle** — pasifik degil non pasifik -**bir sınıf mücadelesinin damgasını taşır (15).**

Bu nedenle serbest rekabetçi dönemde, dünya mali guruplar tarafından paylaşılmamışken, kapitalizmin bu günkü gibi can çekişme değil de gürbüzleşme dönemindeyken, Marx'ın istisnai yerler için önerdiği «barışcıl yoldan sosyalizme geçiş» Lenin'in belirttiği gibi marksizm için olanaksızdır.

Marx'ın ve Engels'in yapıtlarını yapıtların düşüncelerinin tarihi gelişim içindeki yeri ve derinleşmesini gözönünde tutmadan Marx ve Engels'i iktibas etmek, marksizme ihanettir ve bütün oportünistlerin marksizmi çürütmek için yaptıkları ortak bir harekettir. Ve yine daha öncede belirttiğimiz gibi sosyalist mücadelenin tarihinde açıkça görülmektedir ki bütün oportünistler, Stalin'in deyişiyle «Marks'ın şartlı sınırlamalarına dört elle» sarılarak kendi oportünizmlerini savunmuşlardır. Bunun pek çok çeşitli örnekleri bilinen gerçeklerdir. Örneğin Trotsky...

Emperyalizmin olmadığı ve «kapitalizmin gelişmesinin eşit oranda olmaması» kanunu bulunmamışken, bulunmasına da imkân yokken, Marks ve özellikle Engels'in bir tek ülkede değil bütün kara Avrupasında birden sosyalist devrimin başarıya ulaşacağını öneren tezine, «kapitalist ülkelerin gelişmesinin eşit oranda olmaması» kanununun bulnmasıyla birlikte tek ülkede sosyalizmin zaferinin mümkün olmasını oluşturan tekelci kapitalist dönemde, nasıl ki «dörtelle» sarılan Tortsk oportünizmin batağına saplanmışsa, aynı dönemde artık Leninizm tarafından kabul edilmeyen «barışcıl yollardan sosyalizme» geçiş istisnasına dört elle sarılanlarda gırtlaklarına kadar oportünizm bataklığına gömülmüşlerdir.

«Devlet ve ihtilâlin yazılışından 52 yıl sonra bu kitabı bir çeşit hareket plânı olarak değerlendirmek» sözündeki «hareket plânı» fazla soyut, tek başına ne anlama geldiği somut olarak belli olmayan bir sözcük. Bu nedenle bu «hareket plânı» sözcüğünü okuyucunun gözünde somutlaştırmak için derinleştirmek ve açmak gerekiyor.

İçinde yaşanılan toplumun süreci içindeki çelişmelerden ana çelişmenin saptanarak, bu ana çelişmenin tayin ettiği, o sürecin niteliğinin belirtilmesine, (devrimci aşamanın tayini) ve bu niteliğe uygun devrimci şiarların kompoze edilmesine marksist literatürde «strateji» denir. Aslında askeri bir kavram olan strateji, **fethetme sanatıdır.** Ana çelişmenin niteliğini tayin ettiği süreç -herhangi bir şeyin gelişim sürecinde var olan farklı aşamalar-içinde çeşitli aşamaları ihtiva eder. Ve her aşamada farklı şart ları içinde taşır. Farklı şartlarda doğal olarak farklı özellikleri gerektirir. İşte «taktik» denilen esnekliğin biçimlendirilmesinin önemi burada ortaya çıkar. Taktik ana çelişmenin niteliğini tayin ettiği sürecin, değişik aşamalarının değişik şartlarına göre (sürecin belli aşamalarında bazen tali çelişki ana çelişki ile üstüste gelebilir, bazen de ana çelişmenin bazı kısmî unsurları çözümlenir), bu şartlara uygun, pozisyonlar çizme, şartlara uygun, tecrit edilmiş hareketler yapma sanatıdır.

Marksist literatürde «strateji» ve «taktik» tanımlamaları böyledir. (Yeri gelmişken belirtelim, Kenan Somer'in taktik ve stratejiyi ne denli anladığını (!), «iki taktik» üzerine yazdığı yazıda **«milli demokratik devrim stratejileri»** demesinden bilmekdeyiz.) Şimdi burada «taktik» ve «strateji» den bahsetmemizin nedeni bu **«hareket plânı»** sözcüğünün ayağını yere bastırarak, içinde kullanıldığı cümlenin anlamını somutlaştırmaktır.

İçinde bulunulan devrimci aşamanın niteliğinin ve şiarlarının saptanması işine «Hareketin makro planlaması» (strateji tabiti) denilebilirse, hareketin makro plânının içerdiği ve hareketin dolambaçlı virajlarına, iniş ve çıkışlarına, diğer bir deyişle aşamalarına göre çizilen yalnız o aşamalar için geçerli olan plânlara da «hareketin mikro plânları» diyebiliriz. (16)

Şimdi sormak gerekir; bu hareket plânından kastedilen nedir? hareketin makro plânımı (stratejik plânlamasımı) hareketin mikro plânlamalarını (taktik plânlamaları mı) kastediliyor?

Böyle bir somuta indirgemede «hareket plânı» sözcüğü, tekbaşına nitelik belirtici olmuyor. Ve lâstikli bir kavram olarak ortada kalıyor. Bu nedenle bu hareket plânı» sözcüğünü, içinde kullanılan cümle içinde yazarın daha önceki sözleriyle organik bağlar kurarak yorumlamaktan başka çare yoktur.

Yazarın yazısının başından itibaren, önsel bir yargı ile, kapitalizmin tekelci döneminde «proleterya devletinin barışcıl yollardan kurulabilmesinin» mümkün olabileceğine ilişkin dayanak arama çabaları (ki bu çabalarının, marksizm-Leninizmi tahrifata kadar yönelmesini umursamadan tekrar, tekrar çabalara girişmesi) açıkca görüldüğü için, cümlenin şöyle kurulmas ımümkündür; **«Lenin'in ihtilâl teorisini devlet ve ihtilâl» kitabının yazılışından 52 yıl sonra proleterya devrimi için bir metot olarak değerlendirmek, ancak küçük burjuva dar kafalığı ile açıklanması mümkün ve bizzat Mark**

(Devamı 14. Sayfada)

Bütün silâhlarımızla Emperyalizmin en zayıf noktasına yüklenelim !..

DOĞU PERİNÇEK

Demir Döküm işçilerinin mücadelesi hakkında

Demir Döküm işçilerinin mücadelesi, proletaryanın devrimci hareketine önemli tecrübeler kazandırdı. Proletaryanın devrimci stratejesi ve uyguladığımız taktikler, sosyal mücadelesinin mihenk taşına vuruldu. Görüşlerimiz bugün daha berrak ve aydınlık. İlkelerimiz daha sağlam.

***

İşçiler, emperyalizmin Türkiye'deki en belli başlı ortaklarından Vehbi Koç'un Türk Demir Döküm Fabrikasını işgal ettiler. Hedef, sendika hürriyeti, toplu sözleşme hükümlerinin uygulanması, patronun Asgari Ücret Kanununa uyması idi. Bütün bunlar, Anayasaya ve kanunlara dayanan haklardır. İstediği sendikaya serbestçe üye olmak, 1961 Anayasasının 46. maddesinde işçilere tanınan bir haktır. Patron, işçileri Çelik-İş Sendikasına girmeye zorluyor ve bu yolda baskı yapıyordu. İşçinin üye olduğu sendikayı muhatap kabul etmeyen patron, işçinin sendika hürriyeti ni ortadan kaldırmak çabasındaydı. Gene işbirlikçi patron, daha önce yapılmış olan Toplu sözleşmenin bazı hükümlerini uygulamamak ve Asgari Ücret hükümlerine uymamak yoluyla kanunları çiğniyordu.

Kanun önünde eşitlik ilkesi, sendika hakkı ve sözleşme hükümlerini tarafları bağlaması kuralı, toplumların demokratik devrim mücadeleleriyle elde ettikleri kazançlardır. Bu haklar ve ilkeler, Türkiye'de demokrasi için verilen mücadelenin hukuk alanında ulaştığı en ileri mevzi olan 1961 Anayasasında yer almıştır. Demir Döküm İşçileri, emperyalizm ve işbirlikçilerinin tasallut ettiği Anayasal ve kanunî haklarını söke söke kazanmak için mücadele ediyorlar. İşbirlikçi patrona karşı, demokratik hedeflere yönelen (Sendika hakkı, toplu sözleşme hakkı, hukuk devleti ilkesi) bu mücadele, millî demokratik hareketlerimizin bir parçasıdır.

İşçiler, demokratik haklar ve geçim davası için mücadele ettiklerini söylemektedirler: **«Direnişimiz, çoluk çocuğumuza karşı daha iyi bir geçim sağlamak ve demokratik hak larımızı almak içindir.»** Fabrika duvarlarına asılan pankartlarda patronun emperyalizmin işbirlikçisi olduğu yazılıdır. Büyük bir pankartta ise, patronun kovboy şapkalı Amerikan sermayedarıyla işbirliğini temsil eden resim göze çarpmaktadır. Demir Döküm işçilerinin basın bildirisi, **«Yaşasın demokratik Türkiye»** parolasıyla son bulmaktadır.

İşçiler, mücadele içinde doğru parolaları bulmuşlardır. Ne varki, özellikle başlangıçta işçi kitlesi, karşılarında patronun ötesinde güçler olduğunu, sınıf düşmanlarını çok iyi kavramış değillerdi. Mücadele, Türkiye'de çeşitli sınıfları temsil eden güç ve örgütleri açıkça tavır almaya zorladı. İşbirlikçi iktidarın kanunları uygulatmak için değil de, kanunî hakları için mücadele edenlere karşı polisi saldırtması, birçok işçinin gerçeği görmesine yardımcı oldu. Başta AP. iktidarı olmak üzere, Türkiye'deki bütün işbirlikçi güçlerin ve gerici basının işçi düşmanı oldukları bir kere daha ve açıkca ortaya çıktı. Bütün bu gelişmeler, işçilerde politik mücadele bilinci ni uyandırdı. Proleter devrimcilerinin işçilerle kurdukları yüz yüze ilişkiler ve İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesiyle bu bilinç daha da bilendi.

Demir Döküm Fabrikası, Türkiye'de İŞÇİ - KÖYLÜ gazetesinin en çok okunduğu fabrikadır. İlk sayılarını 400 - 500 Demir - Döküm işçisinin okuduğu İŞÇİ - KÖYLÜ Gazetesinin son sayısını alan işçi sayısı bu fabrikada 2000'i buldu.

Proleter devrimcilerinin ilkesi, proleteryaya mücadele içinde devrimci bilinç kazandırmaktadır. Proleter devrimcileri, işçilerle bağ kurarak ve millî demokratik mücadelemizin güçlü silâhı İŞÇİ - KÖYLÜ Gazetesi ile, hareket içinde işçilere sınıf düşmanlarını göstermeye çalıştı, işçi sınıfının kurtuluş yolunun siyasî mücadele ile açılacağını anlattı. Devrimci saflar Demir Döküm Fabrikası işçileri arasından yeni savaşçılar kazanmıştır. Bundan sonraki gelişmeler bu yönde olacaktır.

KÜÇÜK BURJUVA DEVRİMCİLERİNE UYARI

Demir Döküm Fabrikası işçilerinin mücadelesi, proleteryaya güvenmeyen, proletaryayı hareketsiz bir yığın olarak gören küçük burjuva devrimcileri için bir uyarıdır. Türkiye'de işçi sınıfının örgütlü olarak katılmadığı bir millî kurtuluş mücadelesi kesin zaferi sağlayamaz. Emperyalizmin boyunduruğundan ve feodal kalıntılardan Türkiye'nin tamamen kurtulması, öncülüğü mücadele içinde kazanan proletaryanın, köy ve şehir küçük burjuvazisi ve millî burjuvazi ile ittifakına dayanacaktır. Gerçek milliyetçi, Kemalist küçük bur juva devrimcisi, proletaryanın bilinçlenmesi ve örgütlenmesi, sosyal mücadelede sınıf olarak varlığını hergeçen gün daha büyük bir güçle duyurmasını destekler. Tıpkı proleter devrimcilerinin, anti - emperyalist yöndeki küçük burjuva örgütlenmelerini olumlu karşılamaları ve desteklemeleri gibi. Çünkü, emperyalizmin hakimiyetine son verecek ve feodal kalıntıları tasfiye edecek silâh, proletarya ve küçük burjuvazinin bağımsız örgütleriyle katıldıkları millî demokratik cephedir.

Küçük burjuva asker, sivil, aydın zümresi, gazetleriyle örgütleriyle, Demir Döküm işçilerinin mücadelesine uzun zaman kayıtsız kaldılar. Türkiye tarihini yazacak en önemli sınıfın (proletaryanın) bir parçasının demokratik haklar için güçlü direnişi, ilerici küçük burjuva çizgisindeki gazetelerde dahi, günlük politika dedikoduları, hırsızlık ve cinayet olaylarının gölgesinde kaldı. Anti - emperyalist çizgideki sol-kemalist yazarlar da, proletarya hareketi ile bağları olmadığı için geç uyandılar. Tekrar tekrar söylemek gerekiyor: Temel gücü işçi sınıfı olmayan bir millî hareket, millî demokratik devrimi tamamlayamaz. Bu yöndeki küçük burjuva devrimciliğini önemli görüyoruz ve gerçek müttefikler olarak onlara, proletaryanın mücadelesine önem vermelerini ve imkânlarını proleter hareketlerini yığınlara duyurma yönünde de kullanmaları gerektiğini hatırlatmak istiyoruz.

SOSYAL PRATİK OPORTÜNİST TAHLİLLERİ ÇÜRÜTÜYOR

Demir Döküm işçileri, demokratik mücadele içinde kazandıkları yetersiz bilinç sevilerine rağmen, Türkiye'de sınıflar arası kuvvet ilişkileri konusunda elde ettikleri fikirlerle Orduyla çatışmamaları gerektiği bilincindeydiler. Askerlere yapılan tezahürat ve «Ordu İşçi el ele» sloganı proletaryanın ittifak arama ve Kemalist asker kadroları kendi safına çekme, hiç olmazsa emperyalizmin işbirlikçisi iktidardan aldığı emirle hareket etmemesini sağlamak ihtiyacının bir belirtisi idi. Bu davranış, sözde keskin, mücadelede emperyalizme teslim olan oportünistler için örnek bir davranıştır. En devrimci sınıf olarak proletarya, ittifakları gerçekleştirme ve koruma konusunda en hassas davranmak durumundadır. Küçük burjuva kaypaklıkları karşısında duyguya kapılmak proleter devrimcilerinin harcı değildir. Dört duvar arasında, mücadelenin kenarından proletaryanın millî sınıflarla ittifakını reddeden sözde teoriler ileri sürmek kolaydır. Ama sosyal mücadele gerçekleri gün ışığına çıkarıyor.

Yurdumuzda işçi sınıfı, bırakın sosyalist devrim (Proletaryanın devrimci iktidarı ve üretim araçlarının kollektif mülkiyeti) için mücadeleyi, demokratik haklar için mücadele de dahi geri bir örgütlenme düzeyidir. Demokratik devrimin tamamlandığı bir ülkede işçi sınıfı, demokratik hakları bileğinin hakkıyla kazanmış ve ileri bir örgütlenme düzeyine ulaşmıştır. Demir döküm tecrübesi, «sosyalist devrim» çığlıklarının gerçeğe ne kadar yabancı olduğunu ortaya koymuştur. Demir Döküm işçilerinin hedefi, demokratik hakları kazanmaktır. İşçi sınıfı demokratik hakları için verdiği mücadelelerde bilinçlenir, siyasî örgüte kavuşur, millî demokratik devrime öncülük edecek güce ve olgunluğa ulaşır ve millî demokratik devrimi gerçekleştirecek müttefikler kazanır.

ANTİ-KAPİTALİST MÜCADELE Mİ?

«Anti-Kapitalist mücadele» kavramını yozlaştıran oportünistler, bu kavrama «sermayedarlara karşı mücadele» anlamı vererek, sermayedarlara karşı işçilerin iktisadi mücadelesine veya işçilerin demokratik haklar için verdiği mücadeleye «Anti-kapitalist yani sosyalist mücadele» damgasını vuruyorlar. Düşününüz! «Sendikal haklar ve toplu sözleşmenin uygulanması için verilen bir sosyalist mücadele!!?»

Anti-Kapitalist mücadele burjuvazinin özel mülkiyetini kaldırmak ve işçi sınıfının kollektif mülkiyetini gerçekleştirmek için verilen bir mücadeledir. Anti-kapitalist mücadelenin hedefi, kapitalizmi yıkmak ve sosyalizmi kurmaktır. Şiar, proletarya iktidarıdır. Patronlara karşı daha fazla ücret için diğer iktisadî ve demokratik haklar için verilen mücadele Anti-kapitalist mücadele değildir. Böyle bir mücadele, ister işbirlikçi sermaye ister millî sermayeye karşı yapılsın, demokratik mücadeledir.

Bu konuyla ilgili olarak millî devrim safhasında millî burjuvaziyle mücadelenin gündemde olmadığı iddiası üzerinde de durmak istiyoruz. Millî Demokratik devrim mücadelesinde, millî sınıflar arasındaki çelişmeler ortadan kalkmaz. Millî sınıflar arasındaki çelişmeler maddi temele, üretim ilişkilerine dayanır ve mutlaka sınıf mücadelelrine yol açar. İşçi sınıfının devrimci hareketi, emperyalizmin boyunduruğu altındaki bir ülkede, millî burjuvaziye karşı demokratik ve iktisadi hakları için mücadelelerini sürdürürler. Ama temel şiar emperyalizmin ve işbirlikçilerinin tasfiyesidir. Millî burjuvazinin özel mülkiyetinin tasfiyesi meselesi gündemde değildir. Proleter devrimcileri, işbirlikçi patrona karşı olsun, millî sermayedara karşı olsun, işçi sınıfının iktisadî mücadelesinin politik hedeflere kavuşması ve millî demokratik parolalarla cihazlanması için mücadele eder. Emperyalizmin hegamonyasındaki bir ülkede millî burjuvaziye karşı yalnız düşmanlık ve kollektif mülkiyet şiarı bilimsel sosyalizme ne kadar aykırı ise, millî burjuvaziye karşı yalnız dostluk ve demokratik ve iktisadî haklar için politik mücadeleyi ileri bir tarihe atmak da o kadar yanlıştır. Proletaryanın devrimci hareketi, bütün sınıflara karşı proletaryanın mücadelesini yürüttüğü gibi, emperyalizme karşı millî sınıfların ittifakını sağlamakla da görevlidir. Bu iki görev birbirleriyle çelişmelidir. Ancak bu çelişme bir birliği de ifade eder. Çelişme halinde olan iki şey, başka bir şey karşısında bir birlik oluşturabilir. Diyalektik materyalizm bize bunu öğretiyor. Millî cephenin ifade ettiği birlik te içinde çelişmeler taşıyan böyle bir birliktir.

PROLETERYANIN ÖNCÜLÜĞÜ

Demir Döküm işçilerinin hareketi proletaryanın öncülüğü konusundaki tartışmalara da aydınlık getirmiştir. Proletaryanın öncülüğü meselesini bir gevezelik konusu yapan ve her eyleme bu gerekçeyle karşı çıkanların proletarya hareketinin dışında olduğu bir defa daha ortaya çıktı. Proletaryanın öncülüğü söz le gerçekleşmez. Proleter devrimcileri proletaryayı öncülüğü hakkedecek bir bilinçe ve örgütlenme düzeyine ulaştırmak için mücadele ederler. Proletaryanın hareket içinde eğilmesi kendi sınıf hedeflerini görmesi ve bunun mücadelesine katılması proletaryanın devrimci saflarının çelikleştirilmesi mücadelesinde en son ve en ileri adım İşçi - Köylü gazetesi olmuştur. İŞÇİ - KÖYLÜ, Demir Döküm Fabrikası işçilerinin mücadelesindeki yeriyle herhangi bir gazete olmayıp, bir hareket gazetesi olduğunu devrimci bir silâh olduğunu gösterdi. Proletaryayı mücadele içinde eğitmek ve öncüğü gerçekleştirmek için bütün millî sınıflara yapılan haksızlıkların karşısına dikilerek millî cepheyi sağlam temeline oturtup perçinlemek için bir SİLÂH...

Bilinçsiz ve örgütlenme düzeyi geri bir proletaryanın öncülüğünü masa başı konusu haline getirmek, esasen her zaman eylemsizliğin ve devrimci eylemi baltalamanın gerekçesi olmuştur. Biz «proletarya öncüdür» diye ne kadar yüksek sesle bağırırsak bağıralım öncülük eylem dışında kalarak ve bekleyerek kazanılmaz. Öncülük, gökten nazil olmaz, hareket içinde kazanılır.

PROLETER DEVRİMCİSİ KİMDİR?

«Bilimsel sosyalizm, Türkiye gibi yarı bağımlı, yarı feodal bir ülkede bize millî demokratik devrim mücadelesini zafere ulaştırmamızı emrediyor.» gerçeğini savunmak, kişiye «Proleter devrimcisiyim» demek hakkını kazandırmaz. Bu sıfata lâyık olmaya çalışalım. Proletarya ile bağ kurmayan, proletaryayı bilinçlendirme ve örgütleme mücadelesini kendine görev ve meslek edinmeyen kimse, proleter devrimcisi değildir. Bütün devrimci kavramların yozlaştırıldığı, emperyalizme bağımlı bir ülkede «proleter devrimcisi» mertebesini ucuzlatmayalım! O sıfata lâyık olmak için içimizdeki ferdiyetci düşünce ve duygular dan arınalım! İşçi sınıfının devrimci teorisini kavrama ve mücadelemizde rehber edinme çabamızı güçlendirelim! Eleştiri ve fera gata dayanan devrimci arkadaşlık bağlarımızı sağlamlaştıralım ve kollektif mücadele yeteneğimizi geliştirelim!

ÖZET OLARAK

Demir Döküm işçilerinin hareketi, proletaryanın kıpırdayan bir dev olduğunu gösterdi. Bu mücadele, proletaryanın millî demokratik devrim hareketinin temel gücü ve öncüsü olma poansiyelini taşıdığının son delilidir. Ancak proletaryanın bilinçlenmesi ve örgütlenmesi kendiliğinden olmaz. Proletaryaya devrimci bilinci götürmek proleter devrimcilerinin görevidir.

Demir Döküm işçilerinin mücadelesine Silâhtar ve çevresindeki Fabrikaların işçileri de katıldılar. Mücadele bildiriler yayınlanarak desteklendi. Polisler çatışma günü, 12 fabrikanın işçileri, işlerini bırakıp Demir Döküm işçilerinin safında yer aldılar. İşçi sınıfımızın dayanışması ve mücadele gücü gelişmektedir.

Menfaatinin bilincine varma yolunda olan işçiler arasında sarı sendikacılık barınamamıştır ve çökmüştür. Bu gelişme, devrimci sendikacılık yönünde işçi kitlesinin attığı önemli bir adımdır. İşçinin hakları için mücadele eden Maden-İş'in bu yönde etkileri olmuştur. Ancak bu sendika, işçiyi eğitmek ve ona devrimci politik hedefler göstermek yolunda çaba göstermemiş ve zaman zaman kararsız ve pasif bir tutuma düşmüştür.

Hareket, emperyalizm ve işbirlikçilerinin işçi düşmanı tutumlarını gözler önüne bir defa daha açıkca serdi. Işbirlikçi iktidar ve Amerikancı basının maskesi bir defa daha düştü.

İşçiler, mücadelede gerçek dostlarını tanıdılar. Proleter sosyalistleri ve devrimci genç lerle işçiler arasında bağlar kuruldu.

Oportünizmin keli bir defa daha gözüktü. Oportünist tahlil ve gevezelikler, gün ışığına çıktı ve çürüdü.

NE YAPMALI?

Mücadele bitmemiştir. Türkiye'de bütün devrimci güçlerin kuvvetlerini bir noktaya yığmaları gerekiyor. Demir Döküm işçilerinin demokratik haklarını kazanmaları ve millî demokratik hareketimizin yeni bir kale fethetmesi için bütün silâhlarımızı emperyalizm ve işbirlikçilerine karşı, Demir Döküm Fabrikası işçileri saflarında toplamamız gerekiyor. Demir Döküm, millî sınıfların emperyalizm ve müttefiklerine karşı bugünkü savaş alanıdır. Demir Döküm bugün emperyalizmin en zayıf, en can alıcı noktasıdır. İşbirlikçi patronların ve işbirlikçi iktidarın haksız ve kanunsuz tutumlarının apaçık ortada olduğu bir nokta. Bu mücadelede kazanılacak bir başarı, yeni başarıların habercisi olacaktır. Demir Döküm Fabrikası işçilerinin demokratik hakları için vargücümüzü bu noktaya yığalım. «Hak verilmez alınır» gerçeğini işçi sınıfına ve bütün millî güçlere gösterelim. Demir Döküm hareketi, demokratik haklarm söke söke kazanılması ve Anayasanın yaşayan bir gerçek olması mücadelesinde örnek olmalıdır.

Bütün güçleri seferber edelim! Bütün işçiler, Demir Döküm işçilerinin hareketini daha güçlü ve daha yaygın olarak desteklemek üzere harekeet geçirilmelidir. Gerekirse dayanışma grevlerine hazır olmalıyız! Köylüler bildiriler yayınlamalıdır.

Gençler Demir Döküm işçilerinin mücadelesini her tarafa duyurmalı, işçilerle bağlarını güçlendirmelidir! Millici yazarlar ve gazeteciler bu konuyu işlemeli, bütün yurda duyurmalıdır. Hiçbir yurtsever, işbirlikçi iktidarın oyununa gelmemeli, işçinin karşısına çıkmamalıdır. Emperyalizm ve işbirlikçilerinin Orduyu, halkımızın millî dmokratik mücadelesine karşı çıkarma çabaları mutlaka boşa çıkarılmalıdır. Bütün bunların yapılması için Türkiye'nin her tarafındaki proleter devrimcilerine görev düşüyor. Demir Döküm işçilerinin mücadelesine toplum içinde müttefikler kazanmak ve millî güçleri harekete geçirmek görevi.

Siz de mi kanunları zenginlere para ile satıyorsunuz?

30 Temmuz saat 9.10 da fabrika içerisinde kanuni haklarımız reddedildiğinde Türk Döküm işçileri olarak oturum işgaline girdik. Ve fabrikanın umum müdürü olan Burhan Günergün tarafından adlî mercilere telefon edilmek suretiyle, fabrikayı tahrip ediyorlar, yıkıyorlar ve yıkıyorlar biz işveren vekilini de tehdit etmekteler, icabında bizim durumumuz tehilkede olduğundan adlî mercilere şikâyette bulunmuş. Bizler işçi olarak bu durumdan haberdar değildik. Eyüp Cumhuriyet Savcısının işyerine geldiğini haber aldık. Gelen savcı bey işverenlerin arzusunca hareket etmek suretiyle bazı işçi arkadaşların ifadesini aldı. Ve ifadesi alınan arkadaşlar savcılık tarafından ağır sözlerle itham ediliyor ve ana avrat küfrediliyor. Sizleri ezim ezim ezeceğim diyor. Ve bu arkadaşların aleyhinde zabıtlar tutmak suretiyle tutulan zabıtları imzaya zorluyor. Nitekim arkadaşlarımızın bir kısmı tevkif ediliyor. Bu tevkif edilen arkadaşlarımızı kurtarmak için savcı beye müracaatta bulunduk. Ve bunu tekrar ettik. Arkadaşımızın zabtını yırttırdık. Bunu takiben T. D. D. işçilerinden ALİ ARISOY ifadeye çağrılıyorum. (Savcılıkla) ifadeye girdiğimde bir kanunu temsil eden Cumhuriyet Savcısı bana, «orosbu çocuğu» diye hitap ediyor. Bense birden hayal kırıklığına uğradım. «Savcı bey bu sözü bana mı söylüyorsunuz» dedim. Ağzından çıkan kelime evet oldu. «Savcı bey orosbu çocuğu değilim şerefli bir Türk işçisiyim» dedim. «Asla orosbu çocukluğunu kabul etmiyorum» dedim. Ve sinirlendim tabi. «Siz bir kanun temsilcisi olarak ifadesini alacağınız insanlara böylemi davranırsınız teessüf ederim, yazık» dedim. Sizde mi kanunlarımızı zenginlere parayla satıyorsunuz eğer böyle bir zihniyette rağbet ediyorsan bu milletin hali ne olacak? Bugünkü T. D. D. fabrikaları çatıları altında bulunan işçiye işveren az bir miktar maddiyatta verse şerefli yaşamayı kendine bir prensip edinen insanlardır. Anayasa kanunları bizlerin hak ve hukuklarını müdafa etmesi gerekirken bizim haklarımızı suistimal yapmak suretiyle zenginlerin menfaatlerine alet mi ediyorsunuz? diye hitap etmek zorunda kaldım. T. D. D. işçilerinin bu III. defaki bu duruma gelmesi böyle büyük bir işçi topluluğu en ufak bir hadiseyle karşılaşmıştır. İşçi ama çok efendidir. İşveren vekillerinin kanunu temsil eden insanlara müracaatları daima kötülemek buradaki toplumun aleyhine muameleler tekamül ettirmek. Ne yazık ki kanun bizim işveren vekilleri kadar anlıyan insanlarız. İşverenlerin mülkiyetinde gözümüz yok. Biz bir emekçi olarak emeklerimizin mukabilini talep ediyoruz. Kanunu temsil eden insanlar T. C. Anayasa kanunları zengin ve menfaatçı insanların şahsi görüşlerine alet ediyorlarsa T. D. D. işçileri adına kendilerini protesto ederim.

ALİ ARISOY
TÜRK DEMİR DÖKÜM FABİKALARINDA İŞÇİ

Revizyonizmin keskin kokusu

'Baştarafı 11. Sayfada)
sist Leninist anlayışa, bilimsel düşünceye temelden aykırı bir sapıklık olur.» (Eğer yanlış anlamışsak, cümlenin şekli düzeltilir, bizde ona göre eleştirimizi yöneltiriz.)

Yazımızın başından beri defalarca gerekli olduğu için belirttiğimiz gibi, kapitalizmin I. buhran döneminde lenin, kapitalizmin tekelci döneme girmesiyle birlikte burjuva devlet burokrasisi ve militarizminin tekel öncesi döneme nazaran çok daha kuvvetlendiği belirterek, kapitalizmin bu yeni özellik ve şartlarına uygun olarak, Marx ve Engelsi derinleştirerek «Leninist ihtilâl teori» sini önermiştir.

20. yüzyılın ikinci yarısında ise, kapitalizmin 3. buhran dönemine girdiğini ve ölümünü biraz daha ileriye atabilmek için I .buhran dönemine nazaran bürokrasi ve militarizmine I. buhran dönemiyle kıyaslanmıyacak derecede, çok daha sıkı yapıştığını söyleyen bu dönemin Marksist ustaları, Lenin'in ihtilâl teorisinin bu dönemde çok daha fazla önem kazandığını ve evrensel geçerliliğe sahip olduğunu açıkça belirtmekte ve bu evrensel geçerliği kabul etmeyen sözde markistleri de Marksizm Leninizm'e ihanet etmekte suçlamaktadırlar. (17) Ve bu tip bir düşünce Kenan Somer'in yorumunun tam tersi yaşadığımız dönemin Marksist ustalarına göre, Marksist - Leninist düşünceye temelden aykırı bir sapıklıktır .

«Marksist Leninist devrim teorisi, son çözümleme de halka karşı savaşa, bir halk savaşıyla karşı koyma teorisidir. (18)

«Devlet ve ihtilâl» yapıtı, özetle, Lenin' in Marx'ın devlet anlayışını derinleştirerek oluşturduğu Marksizmin **«Devlet teo risini»** ve yine Marx'ın «sınıf mücadelesi ve proleterya diktatoryası» düşüncesini derinleştirerek, az sayıda profesyonel ihtilâlciler den oluşmuş, çelik gibi bir disipline sahip, manevra kabiliyeti yüksek, devrimci teoriyi eylem kılavuzu kabul etmiş öncü bir partinin yönetimiyle, zorla burjuva devlet cihazını parçalıyarak kurulan proleterya diktatoryası aracılığıyla sosyalizme geçişi bildiren **«İhtilâl teorisi»** ni kapsamaktadır.

Bundan dolayı bu eseri, «yalnızca 1917 nin taktiklerini kapsıyor, şimdi ise şartlar değişmiştir» diyerek bir kenara itmek, Mark sizmin ustalarına göre Marksizm-Leninizm' den istifa etmek demektir. Ve yine bu ustalara göre, «Devlet ve İhtilâl» eseri, Somer' in göstermeye çalıştığı gibi yalnız Rus devriminin bir ürünü değil, aynı zamanda çağımızın da niteliğini taşımaktadır. Çünkü tekelci dönemde marksizmi bütünleyen Leninizmin ilkelerinin en önemlileri bu eser de yer almaktadır.

Bu nedenle çağımızda marksistler mark sist teoriye göre leninizmin evrensel gerçekleri ile kendi ülkelerinin somut pratiklerini birleştirerek, stratejik ve taktik plânlarını veya Somer deyişi ile «hareket plânlarını çizerler. Yoksa «aradan 52 yıl geçmiştir o dönemde geçerliydi, ama şimdi geçerliliğini yitirmiştir», diyerek leninizm'in en önemli evrensel tezlerinin yer aldığı «Devlet ve İhtilâl eserine saygısızca dudak bükmezler.

Böyle bir düşünce, Marksizm Leninizm'in ustalarına göre dar kafalı küçük burjuva dünya görüşünün somut bir belirtisidir.

İşte marksizmin ustalarının görüşleri ve de işte Keman Somer'in bilimsel (!) yorumu.

Bütün bu açıklamalardan sonra bay Somer'e **«bilimsel namus»** luluğa ilişkin bir kaç söz söylemek gereğini duymaktayız:

Namuslu bir aydın kişi bir doktrini kabul etmese bile, o doktrine ilişkin bir eseri, diyelim ki görevi gereği tanıtırken, eserin yazarının düşüncesine uygun olarak tanıtmak zorundadır.

Siz Marksist düşünceye inanmayabilir, marksist dünya görüşünü, dünya görüşü olarak kabul etmeyebilirsiniz bay Somer. Anayasamıza göre herkes düşünce ve kanaat özgürlüğüne sahiptir. Bu nedenle istediğiniz dünya görüşünü kabul etmek ve savunmakta özgürsünüz.

Ama bu size bir doktrini tahrif etmek hakkını vermez. Belli bir dünya görüşünü savunmak ayrı bir şeydir, bu görüşe karşıt olan bir dünya görüşünü tahrif etmek ayrı bir şeydir.

Kişi kendine ve bilime saygılı ise kendi dünya görüşüne karşıt görüşleri, bu gö rüşlerin yer aldığı eserleri tahrif ederek ken di düşüncelerini savunmak yoluna gitmez. Tam tersi bir davranışla, karşı olduğu düşünce sistemini ve bu sistemin yöntemleri-ni, önce o düşünce sisteminin sahiplerinin tez ve yöntemlerini sonra da kendi düşünce sinin tez ve yönemleni ortaya koyarak «red yoluna» gider.

Bu yönde insanı şaşırtacak derecede hırsla ve bir o kadarda gözü kapalı çabalar sarfediyorsunuz ki, bu çabalarınız, **«Kitap ekim ihtilâlinden sonra yayınlanabildiğine göre ihtilâl üzerine doğrudan doğruya bir etkisi olmamıştır.»** gibi marksizm'den bihaber orta zekâlı bir kişiye bile saçma gelecek bir sözü size söyletebilmektedir.

Kenan Somer'in bu sözü karşısında ne söylenebilir? Herhalde yapılacak en doğru iş bu perişan mantığa yalnızca gülüp geçmektir.

Yazarı Lenin olan, Leninizmin «devlet» ve «ihtilâl» teorilerini kapsayan, baştan sona kadar Lenin tarafından yürütülen ekim ihtilâli üzerine, doğrudan doğruya bir etkisi olmamışmış (!) bu kitabın.. Pes, doğrusu böyle bir mantığa. Saçma sapan bu söz üzerinde daha fazla durmak, en azından okuyucuya saygısızlık olur.

VIII

Hareketin, hareket halindeki doktrinidir marksizm. Engels'in deyişiyle ezbere öğrenilmesi ve mekanik olarak tekrarlanması gereken bir doğma değil ,bir gelişim kuramıdır.

Ve markszim de mutlak, nihai bir gerçek yoktur. Gerçek izafidir, hareket halindedir ve geçicidir.

Marksist bilgi edinme somut tahlili dışında herhangi bir tahlilin belirli tabiatı üzerine bilgi edinme olanağı yoktur.

Marksizmin ustaları daima devrimci diyalektiğin bu değişmez ilkesini kullanmışlardır. Marksizm de gelişme halindedir. Çünkü doğa bilimlerinin bugünkü bulguları ile sınırlıdır bilgilerimiz. Bu nedenle bugün yeterli olan yarın yetersizdir. Marksizm kendini devamlı aşan ve yenileyen bir dünya görüşüdür..

«Doktrinin derinleşmesiyle ayni zamanda metodun yeni ortaya çıkmış ya da tahlili bir an için bir kenara bırakılmış realitelere uygulanışı içine alan bir gelişme, prensiplerin **revizyonundan** ayrı bir şeydir...» (18)

Sorunu, Marksist-Leninist eylemin ve kuruluşun ön verisi olan Lenin'in derinleştirdiği «Marksist devlet teorisini» ve «ihtilâl teorisini» o dönemin koşulları için geçerlidir diyerek, hareket halindeki bir doktrinin hareket halindeki evrensel bir tezi olan **«Marksist devlet teorisini** emperyalist çağda geçerli görmemek ve «ihtilâl teorisini» yine emperyalist dönemde eylem kılavuzu olarak kabul etmemek revizyonizm den başka bir şey değildir, Marksizmin ustalarına göre.

Revizyonizm'in felsefi temelide agnostizm'den başka bir şey değildir. (revizyonistler eklektik «seçimçi» bir yöntemle sorunları ele alıp yorumlarlar Ancak «eklektizm'lerinin» temelinde agnostizm «bilinmezcilik» yattığı açıktır.)

Okuyucuya sorunu daha somut sunabilmek için, buradaki «agnostizm'i biraz açalım.

Bilindiği gibi gerçek her yerde somuttur. Bu nedenle Marksizm'in tahlili metodu, daima «somut durumların somut tahlilidir.» Bunun dışında nesnel bilgi edinme yolu yoktur.

Ama, diyalektik yöntem kullanıyorum diye «somut durumların, somut tahlilinde» tahlile tâbi tuttuğun sorunu bıraktın mı hapı yuttun demektir. İşte o anda dialektik yöntem, mekaniğe, senin dünya görüşünde bilinmezciliğe dönüşürde ,sen hala Marksist dialektikle sorunlara yaklaştığını zannedersin.

Kısacası, «somut durumların, somut tahlili» ni kullanmaya kalkan dialektikten habersiz, çatısı dar mekanik kafaların düşeceği kaçınılmaz yer, «agnostizmdir. Oysa Marksist dialektik «somut durumların, somut tahlilinden» **objektif bilgi teorisine** geçer.

Dialektiğin objektif bilgi teorisinden habersiz, sözüm ona bir marksist, vahaya bakıpta çölün de yeşil olduğunu zanneden kişiden farksızdır.

Bütün, parçalarında nicelik farklılıkları içinde yansıdığı gibi, parçalarda bütünde ayni biçimde yansır. **Yani özel ile genel, genel ile özel arasında sıkı bir bağ vardır. İşte bu bağı, bu ikili bilme yolunu bire indirmemek, Marksist dialektiğe «elveda» demektir.**

Gerçeğe bakış ancak somutun tahlilinden, bilimsel soyutlamaya geçişle olur. Bu soyutlama ile, soyut fakat gerçekliğe (somuta) dayanan kavram ve ulamlar formüle edilerek genel Marksist bir teze gidilebilir. (Marksist herhangi bir tezin evrenselliği o tezin ilişkin olduğu sürecin devamıyla sınırlıdır.) Ancak böyle bir yöntem ile gerçeğin sonsuzca griftliği içindeki somuta açık veya gizli yansımış hareket ve kanunlarına varılabilir.

Bu anlattıklarımızı bir örnekle iyice somutlaştıralım; Lenin, çarlık Rusya'sının somut şartlarını tahlil ederek demir gibi bir disipline sahip az sayıda kişiden oluşmuş bir öncü partinin aracılığıyla gerici iktidarı parçalıyarak, proleterya diktatoryasının kurulmasını olanaklı görmüştür.

Ancak sorunu bu sözün dar kalıpları içinde bırakırsak, masanın dört ayağının

ikisini dışarda bırakmış oluruz.

Tekelci kapitalist dönemin evrensel özellikleriyle, askeri feodal bir ülke olan çarlık Rusya'sının öznel özellikleri tamamen birbirinden ayrımıdır? Değildir tabii, Bu durum genelin özelde nicelik farklılıkları içinde yansımasından başka bir şey değildir.

Emperyalizm'in bütün çelişkileri İngiltere, Fransa, Amerika, Almanya, ve kapitalizmin az çok geliştiği diğer batı ülkelerinde yansıyordu 20. yy başında. Ancak bu çelişmeler üçken prizmaya çarparak kırılıp farklı renklere bürünen güneş ışınları gibi, nicelik farklılıkları içinde yansımaktadır bu ülkelerde. Tekelci kapitalizm'in çelişkilerinin yansıması, İngiltere'de pembe gözüktüğü halde, Çarlık Rusya'sında kızıl g ö z ü k m e k t e d i r , bu yıllarda. Farklı renklere b ü r ü n m e s i n i tayin eden o ülkenin tarihi gelişimi, ekonomik ve kültür düzeyi, sınıfların güç ve bilinç kompozisyonu, sınıfların liderlerinin yeteneklerinin farklılıkları ve de bölgesel özellikleridir.

Lenin, çarlık Rusya'sının somut durumunun somut tahlilini yaparken, emperyalist dönemin tahlilinide, Rusya'ya yansımasıyla beraber yapmaktaydı 20. yy. başlarında.

Zaten bolşevikleri, menşeviklerden ve ihtilâlci sosyalistlerden ayıran ana kriter, Marksist dialektiği doğru tahlili yöntemi olarak kullanmalarıdır.

İhtilâlci sosyalistler (20) somut durumunun, somut tahlilini yanlış bir biçimde yaparak Marksizm'in evrensel tezlerini yadsıma yoluna gitmişlerdir. (Kenan Somer'in yaptığı birinci hata ihtilâlci sosyalistlerin yaptığından pek farklı değildir.) Çarlık Rusya'sının durumuna, şartlarına marksist tezlerin uymadığını söyleyerek, Rusya'da feodolizm ile kapitalizmin aynı anda çökeceğini ileri sürmüşlerdir.

Menşevikler ise Marksizm'in hareketin, hareket halindeki doktrini olduğunu unutarak, Marksizm'in lâfızlarını mekanik bir biçimde tekrarlayıp durmuşlardır. Örneğin Marx'ın tekel öncesi kapitalizm için öngördüğü «barışçıl yollardan sosyalizm» e (ki tekel öncesi için bile bu yolun istisnai olduğunu Marx özellikle belirtmiştir.) ge çişe dört elle sarılan Bernstein ve diğer revizyonistlerle ayni şeyleri söylemişlerdir. (Kenan Somer'in ikinci hatası; mekanik bir biçimde marksist lâfızları tekrarlaması). Çarlık Rusya'sının sosyalist bir devrime hazır olmadığını önererek, burjuvaziye destek olunulmasını savunmuşlardır. «Marx, -nicelik ve nitelik olarak gelişmiş güçlü bir sınaî ülkesinde devrim olacağını öngörmemişmiydi?» O halde çarlık Rusya'sınında böyle bir ülke haline gelmesi gerekir, diyen menşevikler 1917 çarlık Rusya'sının koşullarını sosyalist devrim için uygun görmemişlerdir. Ve bunun sonucu olarak ters yoldan hareketle ihtilâlci sosyalistlerin yanında yer alıp, burjuvazi iktidarına destek olmuşlardır.

Menşeviklerin ve ihtilâlci sosyalistlerin, tamamen zıt amaç ve yollardan hareketle ayni yere gelmelerine şaşmamak gerekir. Başlangıçta sorunlar dialektik yöntemle ele alınıp irdelenmezse veya dialektik metod yanlış kullanılırsa, bu yanlış tahlile dayanan eylemler, ister sağdan gelsin, ister soldan, nihaî olarak birbirleriyle çakışırlar.

Bu nedenle ihtilâlci sosyalistlerle, menşevikler ayrı ayrı makamlardan ayni şarkıyı söylemişlerdir, bütün devrim boyunca.

Gelecek yazı Revizyonizmin Keskin Kokusu (II)

---

1 — «Karl Marx, hayatı ve eserleri II» Henri Lefebvre sy 14 5— Anadolu Yayınları

2 — Geniş bilgi için bkz; «Aren Oportunizminin Niteliği» Türksolu sy. 88 sayfa 14-15-16

3 — Çağımızda bu yolu savunanlar proleterya diktatoryasını öngörmektedirler. Oysa Marx, istisnai ve de bir ufak ihtimal olarak kabul ettiği bu yöntemin sonucunda mutlaka proleterya diktatoryasını öngörür.

4 — Tırnak içindeki yazı ve siyahlar bize aittir.

5 — Somer'in cesaretini çok büyütmemek gerekir aslında. Çünki Somer bu yolu öneren tek kişi değildir. Batı kapitalist ülkelerinde bütün marksizmin kalpazanları, bu biçimde sürekli yayınlar yapmaktadırlar. Ayrıca dünyanın bilinen bir geri kalmış ülkesinde «biz dünya'da denenmemiş bir yolu ilk defa deniyoruz Bu bizim marksizme katkımızdır,» diyerek bu yolu savunan bir kalpazanlar gurubunun çığırtkan bağırtısı da meseleyi bilenlerin kulaklarında halâ yankılar yapmaktadır.

6 — «Toprak meselesi» «Ayni vergiler üzerine» sy. 150, Lenin, Sol yayınları.

7 — Siyahlar bize aittir.

8 — «Sağ sol sapmalar» («Partimizdeki Soyal Demokratik sapmalar üzerine» için son söz. 3 kısım 1926) Stalin, Sol yamları. Ankara.

9 — «Felsefenin Sefaleti», Karl Marx, sy. 195 Sol Yayınları, «George Sand'ın ünlü sözü Turkçeye çeviri de açık yazılmamıştır. Orijinal bu biçimdedir.»

10 — «Devlet ve ihtilâl» Lenin sy. 30, «Bilim ve Sosyalizm Yayınları»

11 — «Lenin, hayatı ve eserleri» sy. 29. Lenin, Habora Yayınevi «Tırnak içindekiler bize aittir.

12 — «Sosyalizm» sy 52, Lenin «Habora Yayınevi» (tırnak içindekiler bize aittir.)

13 — «Teori ve Pratik» Mao Tse Tung, sy. 67 Sol Yayınları.

14 — «Faşizme karşı Birleşik Cephe», «Bur juva demokrasisine karşı tutum» sy 167. DİMİTROV.

15 — «Devlet ve ihtilâl» Lenin, sy 47-48, «Bilim ve Sosyalizm Yayınları»

16 — «Makro» ve «mikro» kavramları Marksist literatürde mevcut olmayan kavramlardır. Bu nedenle kullanılmaması gerekir. Burada kullanmamızın nedeni, Somer'in ifadesine netlik getirerek, okuyucuya sorunu somut bir biçimde sunabilmek içindir.

17 — Mao Tse Tung ve Lin Piao'nun eserlerinde mesele son derece açık ve tartışma götürmez bir biçimde konmaktadır.

18 — «Yaşasın Halk Savaşının zaferi», Lin Piao, sy. 60, «Bilim ve Sosyalizm Yayınları»

19 — «Karl Marx -hayatı ve eserleri» Henri Lefebvre sy. 144 «Anadolu Yayınları»

20 — Rusya'daki İhtilâlci Sosyalistler», sosyalizmin işçi sınıfıyla olan kopmaz bağlarını kabul etmemiş, bilimsel sosyalizmi red etmişlerdir. «İhtilâlci Sosyalist Parti» popülist ve anarşist bir örgüt olup, marksizmle hiç bir ilişkisi yoktur.

Akhisar TİP ilçe teşkilâtı oportünist yöneticileri uyarıyor

Akhisar TİP ilçe teşkilâtında temmuz başından beri süregelen seminer ve açık tartışma şeklinde yapılan ideolojik eğitim ve oportünist görüşlerle mücadele bu sayıda sunduğumuz eleştiri - bildiriyle meyvasını vermiştir. Birçok üyenin imzasıyla önerilen bu metin yönetim kurulunca da benimsenmiş ve ilçe teşkilâtının görüşü olarak aynen kabul edilmiştir.

Bundan bir kaç ay kadar önce Akhisar'a ve Gölmarmara'ya gelme hatasını işleyen sendika ağası Rıza Kuas, proleter - devrimci üyelerden gerekli ilgiyi (!) görmüş ve selâmetle (!) uğurlanmıştır.

Ege gezisine çıktığında, Akhisar'da üyeler tarafından nasıl karşılanacağını (!) Rıza Kuas'tan iyice öğrenen Aybar, Akhisar'a uğramadan geçmiş, ama Akhisar'ın beş kilometre yakınındaki Kayalıoğlu köyünde konuşarak ilçe teşkilâtına karşı ilgisizliğini de ispat etmiştir.

Tarım işçilerinin çok yorgun olduğu ve tüm ekicisi köylülerin gün gün bilinçlendiği Akhisar'da bu karar teşkilâtın devrimci eyleme çok katkıda bulunacak ve yön verecektir.

DEVRİMCİ KARDEŞLER

Akhisar ilçe örgütü üyelerimizin yönetim kuruluna verdiği ve yönetim kurulumuzun da 3.8.1969 tarih ve 57 sayılı kararı ile benimsenerek onaylanan görüşler genel merkeze gönderilmiştir.

Ayrıca devrimci kardeşlerimizin de haberdar olması için aracılığımızı rica eder, devrimci selâmlarımızı iletiriz.

Akhisar ilçe Örgütü Sekreteri

BEHÇET AL

TİP'ne düşen tarihi görev bir avuç satılmışın dışında, bütün halkımızı, kendi sınıf hedefleri doğrultusunda, bağımsızlık ve demokrasi uğrundaki mücadele için örgütlemek ve mücadeleye sokmaktır.

Halbuki, partimizin yöneticileri bu görevi yapma kudretinden uzaktır.

Akhisar TİP ilçe örgütü üyeleri olarak görüşümüz şudur:

1 — Türkiye'mizin temel çelişkisi halkımız ile Amerikan emperyalizmi ve onun içimizdeki tabii müttefikleri olan işbirlikçi burjuvaz ve feodal ağalar arasındadır. Yani ülkemiz yarı sömürge ve yarı feodal bir yapı göstermektedir. Bilimsel sosyalizmin öğretisi böyle bir çelişkinin ancak milli demokratik devrim ile çözülebileceğini göstermektedir. Aralarında nitelik farkı olan çelişkiler farklı nitelikteki yöntemlerle çözülür. Bundan dolayı milli demokratik devrim ile sosyalist devrim farklı nitelikte iki devrim durumudur. Ancak birincisi başarıldıktan sonra ikincisine geçilebilir. Öyleyse partimiz milli demokratik devrim döneminde bütün millici güçlerle güçbirliği edilmesi, bu güçlerin mücadeleye sokulması ve bir milli cephe teşekkülüne gidilmesi yolunda bütün imkânları son kertesine kadar zorlamalıdır.

2 — Parti programımız genel olarak işçi sınıfının asgari hedfi olan bir milli -demokratik devrim programını içermektedir. Öyleyse bu mücadeleye programımıza uygun olan doğru şiarla rve sloganlarla çıkılmaktadır. Bu doğru temel şiarda «TAM BAĞIMSIZ VE GERÇEKTEN DEMOKRATİK TÜRKİYE» şiarıdır.

Bildiri demokratik merkeziyetçi bir yönetim ile proleter devrimci düşüncenin partide egemen olması isteğiyle son bulmaktadır.

Mehmet Lâtif Güvercin

Küba'da cehalete karşı savaş için eğitim seferberliği

Martha Rojas

Amerikan emperyalizminin sürekli olarak açık tehdit ve saldırılarına uğrayan Küba devrimi henüz otuzüçüncü ayına girmişti ki, Birleşmiş Milletler Genel Kurul Kürsüsünden devrimin sesi yükseliyordu:

«Emperyalistlere rağmen küçük ülkemiz dimdik ayakta durmaktadır ve emperyalistlere rağmen devrim ilerlemeye devam edecektir.

«Yağmacılık ve saldırganlık felsefesi kalksın artık yeryüzünden.»

Fidel'in bu sözleri, başta Latin Amerikalılar olmak üzere, Birleşmiş Milletler delegelerinin büyük kısmı üzerinde şok tesiri yapıyor ve Fidel konuşmasına devam ediyordu:

«Önümüzdeki yıl halkımızın hedefi, cehalete karşı savaş açmak ve okuma-yazma bilmeyen bütün vatandaşlara okuma-yazma öğretmektir. Bu hedefe ulaşmak için öğretmen, öğrenci ve işçi kuruluşları geniş bir kampanyaya hazırlanmaktadır. Amerika kıtasında Küba birkaç ay sonra okuma-yazma bilmeyen bir tek vatandaşın bile bulunmadığı ilk ülke olacaktır.»

Bu sözlerin söylenmesinden hemen sonradır ki, şimdiye kadar cehalete karşı açılan savaşların en amansızı yolunda ilk adımlar atılmaya başlandı.

Gerek düşmanlarımız gerekse bir çok dostlarımız böyle bir girişimin mümkün olacağına inanamıyorlardı.

Bir yıldan kısa bir süre içinde ne yapmamız gerektiğinin bize düşmanlarımızın çoğunlukta bulunduğu bir yerden açıklaması, Küba halkının bir şeref meselesiyle karşı karşıya olduğunu gösteriyordu. Ve bu; halkımızın, gerçek br savaş için örgütlenircesine, cehalete karşı savaş için örgütlenmesini teşvik ediyordu.

1960 yılı çetin bir yıldı. 1961 daha da çetin olacaktı.

«Ekonomik bağımsızlığın olmadığı yerde siyasal bağımsızlıktan söz etmek hayaldir» diyordu Küba devriminin sesi aynı uluslararası toplantıda. O yıl halkımızın, Amerikan tekellerinin boyunduruğunu kırmaya başladığı yıldı. «Soyulan ve yağma edilen ülkemiz önce İspanya'nın sömürgesiyken sonra Amerika'nın sömürgesi hâline geldi» diyordu aynı ses ,ve ülkemizde okuma-yazma bilmeyen bir milyon insanın bir kaç ay içinde okuma-yazma öğreneceğini ilân ediyordu.

1960 yılında halkın köylere geniş çapta seferber edilmesi için önümüzde hiç bir örnek yoktu. Eğer şehirli gençler ordusu ülkenin en ücra ve en tecrit edilmiş bölgelerinde yaşıyan köylü kitlelerinin ağır hayat koşullarını paylaşmak üzere seferber edilecekse, bu, çok sıkı bir örgütleme ve plânlama çerçevesinde olmalıydı.

Genç eğitmenlerin gönderdiği mektuplarda Küba köylerinin ne durumda olduğu anlatılıyor ve devrimin büyük ölçüde gerçekleşmesi gerektiği, bu yüzden de cehalete karşı açılan savaşın önemi belirtiliyordu.

Genç bir kadın öğretmen Fidel'e gönderdiği mektupta şöyle yazıyordu:

«Bu mektubu, köylülerin evine geldiğimde edindiğim izlenimleri size anlatmak için yazıyorum. Beni büyük bir içtenlikle karşılamaya geldiklerini ve okuma-yazma öğrenmeye ne kadar istekli olduklarını gördüğüm zaman, ne büyük bir mutluluk duyduğumu tasavvur edemezsiniz. Bir çoklarını konuşmakta ve sorunlarını anlatmakta bile zorluk çekiyordu. İşte o zaman onların eğitime ne kadar ihtiyaç duyduklarını anladım. Yemekten yatmaya kadar pek çok şey başlangıçta bana ağır geliyordu. Çünkü bu şekilde yaşamaya alışmıştım. Fakat devamlı olarak kendime şunu telkin etmeye çalışıyordum: 'Mademki benim halkım böyle yaşıyor, ben niye yaşamıyım?' Fakat zamanla onların yaşayış biçimine ve bütün güçlükleri onlarla paylaşmaya alışmıştım.

«Evin yakınlarında kuyu bulunmadığı için, civardaki bir kuyudan su taşımalarına yardım ettim. Odunları onlarla birlikte taşıdım. Bana kendilerinin büyük kızı olduğumu söylüyorlardı ve ben onların çocuklarına bakıyor, ev işlerinde kendilerine yardım ediyordum.»

Eğitim sorununun çözümlenmesi teorik olarak saptandıktan sonra iş pratiğe geçmeye kalıyordu. Gençlerin öğretmen olması kararlaşmıştı. Kararın gerçekleşmesi gerekiyordu. Arkadaşlarının büyük bir şevkle katıldıkları Varadero'daki eğitim kampına gitmek için Havana'lı gençler can atıyordu. Bu kampta bulunan gençlerin anne ve babaları, çocuklarının yüksek bir disiplin seviyesinde eğitildiğini ve Ulusal Eğitim Seferberlik Kurulunun nezaretinde çocuklarının nasıl yetiştirildiğini görüyordu. Yüzbini aşan genç insan bu örgütün kurduğu kampta biraraya gelmişti.

Yüzbinden fazla gencin bir milyonu aşkın okuma-yazma bilmeyen vatandaşa okuma-yazma öğretmesi, tahmin edilemiyecek ölçüde yüksek maddi kaynakların sağlanmasını gerektiriyordu. Bu çözümlenmesi imkânsız bir sorundu. Fakat halkın böyle bir devrimci girişimi desteklemesi sayesinde bu sorun da çözümlendi.

Ulusal Turizm Kurumunun eğitim seferberliği yararına düzenlediği spor şenliklerine gelen milyonlarca kişiden giriş ücreti olarak bir kalemle bir defter alınıyordu. Bu şenlikler sonunda kamyonlar dolusu kalem, defter, yazı tahtası, silgi, tebeşir ve diğer gereçler Eğitim Seferberlik Kurulunun emrine verildi.

Ulusal Kurul, seferberliğin başarıyla yürütülebilmesi için diğer ulusal örgütleri de işbirliğine çağırmıştı. Köylere sağlık hizmetlerinin de gidebilmesi amacıyla, Sağlık Bakanlığı, gençlere eğitim kampında aşı, röntgen, hasta bakımı, ilk yardım gibi hizmetlerin öğretilmesi işiyle görevlendirildi.

Genç eğitmenler öğrencileriyle omuz omuza çalışıp, onlarla aynı çatı altında yaşadılar ve onlara bir yandan sağlık, temizlik, korunma, bakım gibi konuları öğretirken bir yandan da bilimin ışığını getirdiler. O güne kadar dünyadan kopmuş bir şekilde yaşıyan yüzbinlerce kadın ve erkek okuma yazmayı öğrendi.

Sayısız birimler hâlinde yayılan eğitim seferberlik ekiplerinin ilk denemesi küçük bir gönüllüler grupu tarafından Cayo Cocas adlı bir köyde yapıldı. Eğitim kampının kurulmasından aylarca önce 31 Aralık 1960'da oniki genç bu köyde öğretmenliğe başladı. Aynı uygulama ikinci bir bölgede denendi ve çalışmanın ana yöntemleri saptandıktan sonra, yüzbinden fazla genci içinde barındıracak olan eğitim kampı kuruldu. Bu kamptan çıkan gençler dağ, tepe çayır, bayır demeden ülkenin boydan boya dört bir yanına dağıldılar. Eğitim ordusu deniz kıyısındaki balıkçı köylerine kadar uzanmaktan geri kalmadı.

Ulaştırma Bakanlığının kurduğu mükemmel bir ulaşım ve haberleşme şebekesi sayesinde, genç eğitmenler nerde olurlarsa olsunlar aileleriyle devamlı haberleşebildiler. Ancak bu şebekenin kurulmasından sonradır ki, kuş uçmaz kervan geçmez nice köy her türlü haberleşme ve ulaştırma hizmetine kavuşabildi.

Ve bu kuş uçmaz kervan geçmez köylerden brinde, genç eğitmen Manuel Ascunce Domenech ile köylü öğrencisi Petri Lantigua düşman tarafından öldürüldü.

Uygulanan eğitim sisteminin ilk tohumları bir kaç aylık sıkı bir çalışma süresi içinde atıldı. Bugün geleceğin aydınlığına yönelmiş ülkemiz Küba'yı çepeçevre saran binlerce okul bu çabanın meyveleridir.

Ulusal refah seviyesine erişmiş bulunduğumuz bugün geriye baktığımızda, bundan yıllarca önce ekonomik ve toplumsal ilerleme yönünde atılan adımların ilki çıkış noktasının, cehalete karşı savaş için eğitim seferberliği olduğunu, artık dosta düşmana hiç çekinmeden söyliyebiliriz.

TÜRK SOLU : Haftalık Gazete * Sahibi : Şerif Tekben * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : Bora Gözen * İdare Yeri, Yazışma ve Abone Adresi : Babıâli Cad. No. 29 İstanbul, Telefon : 27 39 61 * Ankara Temsilciliği : Ahmet Say * Dizgi Yüksel Baskı : Dilek Matbaası İstanbul Dağıtımı : Fuat Büte, Ankara Caddesi No. 34, Tel: 27 89 49 * Anadolu Dağıtımı : GA - ME - DA * Yıllık Abonesi : Yurt İçi 40 TL., Avrupa uçak : 80 TL., Amerika uçak : 170 TL. * İlân : Santimi 20 TL., Yayın İlânları yüzde elli (% 50) indirimlidir.